

РЕШЕНИЕ

№ 3609

гр. София, 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **13355** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл .АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на К. Д. М. от [населено място] срещу БНБ и Народно събрание на РБ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 800 000 лева- емоционални и душевни, страдания, стрес , безпокойство и уронване на човешкото и достойнство като вложител в Банка [фирма] за периода от 22.04.2014 до 13 януари 2015 година , през което време БНБ се е намесила в работата на [фирма], довело до блокиране на всички нейни парични средства за периода от 22.06.2014 година до 26 ноември 2019 година, както и обезщетение в 100 000 лева за периода 17 юли 2016 година- 26 ноември 2019 година – обезщетение за неимуществени вреди вследствие на възпрепятстване на достъпа до паричните и средства поради обявяване от БНБ процедура за продажба на ТБ [фирма] и забраната от страна на БНБ да издава нови дебитни карти, а Народното събрание е спряло дейността на банката и с това свое поведение и са причинени вредите.

В исковата молба се развиват подробни доводи за основателност и доказаност на исковата претенция и се иска да бъдат осъдени ответниците да заплатят посочените суми, както и да и да се изплатят лихвите върху депозитите за периода от 2014 до 2019 година.

В съдебно заседание, ищецът – К. Д. М. , редовно уведомена при условията на

чл.138,ал.2 АПК, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по иска- БНБ, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Щалиянов, редовно упълномощен, който оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана, и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображенията относно неоснователността на исковата претенция развива и в представените по делото писмени бележки.

Вторият ответник по иска – Народно събрание на РБ редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Ц. и юрисконсулт Г. редовно упълномощени, които оспорват исковата молба по съображения, подробно изложени в писмения отговор. Заявяват претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 от АПК се представлява от прокурор Д., който изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковите претенции.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От доказателствата по делото е установено, че между ищеца и ТБ [фирма] на 23.07.2013 година в [населено място], сключен Договор за разплащателна сметка „Екстра” в евро, по силата на който клиентът възложил, а банката приела да открие и води разплащателна сметка” Екстра” на името на клиента, да пази поверените и от Клиента парични средства и да му изплаща определената в чл.2.2 лихва и чрез която сметка да извършва по негово нареждане или по нареждане на упълномощено от него лице плащания в границите на наличните по сметката суми само по други сметки, открити в Банката. Договорено е още, че в зависимост от техния размер, авоарите по сметката се олихвяват с лихвен процент съгласно лихвения бюлетин, за откриване, обслужване и закриване на сметката клиентът дължи на банката възнаграждение съгласно действащата Тарифа на банката, като дължимите такси и комисионни се събират служебно чрез задължаване на Сметката при извършване на всяка платежна операция, а минималното салдо по сметката не може да бъде под 10 евро, договорено е още, че клиентът може да тегли средства от сметката над минималното салдо по чл.4.1 и да внася средства по сметката без ограничение, с договора е сключен за неопределен срок. Договорено е, че неразделна част от Договор са Общите условия на банката, лихвеният бюлетин, извлечението от Тарифата на банката, искане за откриване на банкова сметка, формуляр – Спесимен за подписите на лицата, имащи право да се разпореждат с парите по сметката, подписан от Клиента.

На същата дата, ищецът е сключил и Договор за разплащателна сметка с [фирма], по силата на който банката поела да открие разплащателна сметка на моето на клиента в евро, чрез която срещу възнаграждение да извършва по негово нареждане плащания в границите на наличните по сметката суми, за откриване, обслужване, поддържане и извършване на всички видове операции по сметките клиента дължи възнаграждение съгласно действащата тарифа на Банката, като дължимите такси и комисионни се събират служебно чрез задължаване на разплащателната сметка при извършване на всяка операция, а неразделна част от Договора са Общите условия на банката, лихвеният бюлетин на Банката, извлечение от Тарифата на банката относно платежни сметки и платежни услуги, искане за

откриване на банкова сметка и формуляр спесимен за подписите на лицата, имащи право да се разпореждат с парите в разплащателната сметка, подписана от клиента.

Наред с това на ищеца е и дебитна карта .

На 22.06.2014 г. с Решение № 76 на УС на БНБ под особен надзор е поставена и „Търговска банка „В.“ ЕАД, чийто капитал е 100 % собственост на [фирма]. С поставянето под особен надзор на двете банки БНБ възлага на квесторите осигуряването на пълен анализ и оценка на активите и пасивите на банковата група от независим външен одитор.

Такава проверка за [фирма] е възложена на 25.06.2014 г. съвместно на [фирма], като резултатите са оповестени публично на 11.07.2014 г.

Проверката е частична и установява, че за определена категория кредитополучатели по кредити в общ размер на 3,5 млрд. лева от общ кредитен портфейл от 5,4 млрд. лева липсва съществена информация за финансовото им състояние и/или целевото усвояване на кредита.

На 30.06.2014 г. УС съвет на БНБ взел Решение № 82 да бъдат намалени лихвените проценти по депозитите на „К.“ и ТБ [фирма] до средния им пазарен размер за банковата система по видове, матуритет и валути.

На 25.07.2014 г. квесторите на [фирма] представили Доклад за текущото състояние на банката. В доклада е отбелязано, че: към 30.06.2014 г. общата капиталова адекватност на банката е 10,54 на сто, а адекватността на капитала от първи ред – 7.86 на сто; броят на служителите в управление „Анализ и контрол на риска“ е недостатъчен спрямо обема, сложността и проблематиката на кредитния и инвестиционния портфейл на банката; в банката няма изградена структура за управление на влошени или лоши кредити; в кредитните досиета не се съдържат детайлни анализи на финансовото състояние на кредитополучателите.

На 31.07.2014 г. УС на БНБ взел Решение № 94, с което приел Доклада и на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ издава задължителни предписания на квесторите на [фирма] между които следните: да създадат специален екип, който в срок до 15.09.2014 г. да организира подготовката на кредитните досиета за целите на одиторската оценка и да подпомага квесторите в управлението на взаимоотношенията с кредитополучателите, включително и за предприемане на необходимите действия спрямо длъжници, които не осигуряват редовно обслужване на своите задължения към банката; да сключат допълнителни договори с одиторските фирми за цялостна оценка на активите на банката, която да бъде осъществена в срок до 20.10.2014 г.

На 16.08.2014 г. УС на БНБ взел Решение, с което на основание чл. 116, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ и чл. 16, т. 16 от Закона за Българската народна банка /ЗБНБ/ разрешава на [фирма] и на ТБ [фирма] да извършват: платежни операции за целите на погасяване на кредити към банка, поставена под специален надзор, от сметки при същата банка на кредитополучателя, на негови съдлъжници или на негови поръчители, когато създадължеността или поръчителството са възникнали преди 01.06.2014 г.; безкасови операции по обмен на валута, когато такива са необходими за целите на погасяване на кредити.

На 22 август 2014 г. БНБ изпратила Писма до двата най-големи акционера в К.“АД – [фирма] и Фонда на Генералния държавен резерв на Султаната на О. (ФГДРСО) с искане до 31 август да представят своите конкретни предложения за ангажимент за

потенциална капиталова и ликвидна подкрепа на [фирма]. в съответствие с действащото законодателство в Б. и ЕС. В издаденото по този повод Прессъобщение се сочи, че „в посочения срок бяха получени отговори от Ц. В., едноличен собственик на капитала на Б.“ АД, и от ФГДРСО, които не съдържат конкретни предложения и финансови ангажименти, но в които се декларират принципни намерения за евентуални бъдещи действия”.

На 05.09.2014 г. квесторите представили „Доклад за изпълнение на Решението на УС на БНБ от 31.07.2014 г.“, в който се дава подробен отчет за изпълнение на дадените с решението задължителни предписания.

На 16.09.2014 г. УС на БНБ взел Решение № 114 за удължаване срока на специален надзор за [фирма] и ТБ [фирма] с още два месеца, съответно до 20 и 22 ноември и указал на квесторите на [фирма] най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на банката, извършена от трите одиторски компании – и до 31.10.2014 г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на [фирма] на база изготвената пълна оценка на активите и след извършване на съответни счетоводни операции. УС на БНБ счел, че преди да се направи ясна оценка на качеството на активите и капиталовата адекватност на [фирма], не е възможно да бъдат взети икономически обосновани и правно обвързващи решения за бъдещето на банката и че поради обемът и сложността на извършваната пълна оценка за състоянието на [фирма] изискват тази дейност да продължи в рамките на указания срок за приключване на оценката, а именно – не по-късно от 20.10.2014 г.

В издаденото на 16.09.2014 г. Прессъобщение е посочено, че „независимо от факта, че оценката на активите и надзорните отчети на ТБ [фирма] показват, че към този момент банката посреща регулаторните изисквания за капиталова адекватност, банката не може да получи държавна помощ, тъй като при разрешаването на такава помощ от Генерална дирекция „Конкуренция“ на Европейската комисия ТБ [фирма] трябва да се разглежда като част от групата на „К.“ и изискванията за държавна помощ трябва да са изпълнени от групата като цяло. На този етап, предвид неяснотата по отношение на капиталовата адекватност на К. не може да се докаже пред Европейската комисия, че групата „К.“ има достатъчно ниво на капиталова адекватност за кандидатстване за държавна помощ”.

На 20.09.2014 г. БНБ е уведомена, че от Европейската комисия е открита процедура за нарушение на Директива 94/19/ЕС. Процедурата е прекратена с Решение на Европейската комисия от 15.12.2015 г.

На 20.10.2014 г. квесторите внесли в БНБ Докладите за извършените от трите фирми анализ и оценка на основни балансови позиции и издадени банкови гаранции на клиенти на К., които са разгледани на заседание на УС на БНБ на 21.10.2014 г. и приети с Решение № 133. Към 30.09.2014 г. общата сума на всички активи на банката е в размер на 6662 млн. лв. Заключение на одиторските фирми е за необходимост от обезценки на активи на банката с общ размер 4 222 млн. лв. В доклада е отразено, че „най-големи са загубите в резултат на извършената на 20.06.2014 г. счетоводна операция, отразяваща изтегляне на каса на 206 млн. лева срещу неизпълнено задължение на [К. за връщане на парите на 30.06.2014 г., което е отчетено като актив под формата на това вземане. За него на практика не съществуват ясни основания както за фактическото му възникване, така и за реалната му събираемост от банката”.

Направените изводи са, че: Ръководството на банката не се е придържало към разумни и консервативни банкови практики. След поставянето на банката под специален надзор се установяват множество пропуски, допускани преди поставянето ѝ в този статут:

- В процеса на отпускане на кредити липсва задълбочено проучване на кредитоискателите, отсъстват пълни анализи на бизнес планове и разчети относно проектите, обосноваващи финансирането; Липсва контрол при учредяването и текущото наблюдение на договаряните обезпечения. Извършеният анализ показва, че значителна част от обезпеченията са с пропуски при тяхното учредяване или са несъществуващи, което ги прави нереализируеми. Коефициентът на покритие на кредитния портфейл на банката с валидни обезпечения е около 13 на сто;

- Липсва текущо наблюдение и контрол върху дейността на кредитополучателите и целевото използване на средствата от отпуснатите кредити. Допускани са множество предоговаряния на кредити, без да са налице необходимите обосновки за това;

- Документацията в кредитните досиета не е поддържана в състояние, което да позволява на банката да управлява своите вземания с цел получаване на икономическите ползи, свързани с тях;

- В дейността на банката се наблюдават необичайни за банковата система порочни бизнес практики, които са извършвани чрез сложни операции, целящи прикриване на същността на сделки и трансакции. Един от примерите за това е специфичният начин на кредитиране, опосредствано от „дружества със специална цел“, холдинги и други подобни, с цел финансиране на придобиването на активи, което не съответства на стандартните и надеждни банкови практики;

-Представяните от ръководството на банката преди нейното поставяне под специален надзор финансови и надзорни отчети пред управление „Б. надзор“ на БНБ са били недостоверни и подвеждащи.

С Решението си от 21.10.2014 г. УС на БНБ възлага на квесторите да осчетоводят в съответствие с Международните стандарти за финансова отчетност в баланса на [фирма] резултатите от оценката и анализа на активите на [фирма] към 30.09.2014 г., както и до 31.10.2014 г. да представят в управление „Банков надзор“ на БНБ съответните

финансови и надзорни отчети на [фирма] съгласно Регламент за изпълнение (ЕС) № 680/2014 на Комисията, които са необходими за вземане на решенията, предвидени в Закона за кредитните институции.

На 27 октомври 2014 г. УС на БНБ внесла в Народното събрание доклад „Събитията и предприетите действия, свързани с [фирма] и Търговска банка [фирма]. Докладът съдържа детайлна информация за събитията и всички предприети действия и взети решения от БНБ по отношение на групата „К.“ след поставянето на банката под особен надзор на 20.06.2014 г. На 30.10.2014 г. БНБ получила Писмо от новосъздаден консорциум, съставен от Ерис., Фонда на Генералния държавен резерв на Султаната на О. и Gemcorp., в което са изложени планове за реорганизиране на „К.“. На 31.10.2014 г. БНБ изпратила това писмо до Министъра на финансите, Председателя на

Народното събрание и Председателя на временната Комисия по бюджет и финанси към НС. Във връзка със съдържащото се в писмото искане за държавна помощ в размер на 2,3 млрд. лева е поискано становище от Министъра на финансите в качеството му на компетентен национален орган по Закона за държавните помощи относно възможността да бъде предоставена държавна помощ по описания от Консорциума начин и в съответните размери. Към 06.11.2014 г. такова становище не е получено.

На 04.11.2014 г., в изпълнение на Решение № 133 на УС на БНБ квесторите внесли финансови и надзорни отчети на [фирма] към 30.09.2014 година. От тези отчети УС на БНБ установила, че стойността на собствения капитал на банката е отрицателна стойност в размер на минус 3 745 313 лв. и че банката не отговаря на капиталовите изисквания съгласно Регламент (ЕС) № 575/2013. В допълнително Писмо от 05.11.2014 г. квесторите уведомили БНБ, че след 20.06.2014 г. – датата на поставянето на банката под особен надзор, до 31.10.2014 г. са постъпили уведомления за цесии между клиенти на банката, и волеизявления за прихващане на задължения към банката с вземания към нея, придобити по Договори за цесия, като прехвърлените вземания по договори за цесия са на обща стойност 1 183 714 000 лв., а волеизявленията за прихващане - 779 055 000 лв.

На 06.11.2014 г., с Решение № 138, на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗКИ, във връзка с чл. 62, буква „а“ и чл. 63, буква „в“ от Регламент (ЕС) № 575/2013, чл. 103, ал. 2, т. 25, чл. 103, ал. 4 и чл. 151, ал. 1 – 3 от ЗКИ, УС на БНБ отнел издаденото Разрешение на [фирма]. Съгласно същото Решение на основание чл. 9, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност следва да бъде подадено искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма] и да бъде уведомен на основание чл. 9, ал. 6 от З. Фондът за гарантиране на влоговете в банките за подаденото искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма] с цел извършване на подготвителни действия за назначаване на синдик. На 19.11.2014 г., УС на БНБ дава задължителни предписания на квесторите да създадат необходимата организация на работа така, че на 12.12.2014 г. да започне обслужване без ограничения на вложителите в банката.

На 18.11.2014 г. УС на ФГВБ взел Решение № 61, с което определил 04.12.2014 г. за начална дата на изплащане на гарантираните депозити и за целта определя девет обслужващи банки.

През процесния период БНБ е водила кореспонденция във връзка със случващото се в [фирма] и със съответните институции на Европейския съюз. На 25.07.2014 г. е изпратено писмо до Председателя на Европейския банков орган (ЕБО) с покана към ЕБО да извърши независим преглед на качеството, капацитета, практиките и процедурите на управление „Банков надзор“ в БНБ. На 01.08.2014 г. до Подуправителя на БНБ е получено писмо от Генерален директор на Генерална дирекция „Вътрешен пазар и услуги“ към Европейската комисия, в което се заявява, че: „Считам ситуацията с проблемната банка [фирма] е изключително тревожна предвид пълната липса на достъп до депозитите в продължение на вече над 30 дни и перспективата тази ситуация да продължи месеци; Уверяването на вложителите, че застрахованите им депозити са сигурни чрез гарантирането на бързото им изплащане в случай на банкова криза, е един от основните принципи на Европейските правила за управление на банковите кризи. Съгласно чл(1) от Директива 94/19/ЕО компенсацията, в случай, че депозитите не са на разположение, следва да се изплати в рамките на 20 дни след като компетентните органи установят в съответствие с чл.1

(3) (i) Директива 94/19/ЕО, че според тях съответната кредитна институция изглежда не е в състояние по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозитите и за момента няма перспектива да бъде в състояние да го направи". В отговор Министъра на финансите и управителят на БНБ на 11.08.2014 г. изпращат писмо изх.№ БНБ-98639, в което са описани предприетите действия от БНБ от 20.06.2014 г. нататък. В това писмо се заявява, че: С оглед заключенията в докладите на одиторите БНБ, съгласувано с МФ и парламентарно представените политически сили е разработила мерки, заложи в проект за специален закон за реструктуриране на групата на К. съгласно правилата за държавна помощ в Европейския съюз, като този подход е предварително съгласуван с Генерална дирекция „Конкуренция“ на ЕК на среща, проведена в Б. на 08.07.2014 г. Този проект е предвиждал придобиване на ТБ [фирма] от държавата; прехвърляне на

качествените активи и на пасивите (без тези на свързаните с основните акционери физически и юридически лица), осигуряване на ликвидна подкрепа за новосъздадената държавна банка от ФГВБ и държавния бюджет; за влоговете над 196 000 лв. са обсъждани различни варианти за разсрочено плащане, извършване данъчна ревизия от компетентните органи и др.; отнемане лиценза на [фирма] и пристъпване към обявяването ѝ в несъстоятелност.

На 14.07.2014 г. при Президента на РБ е проведена консултация с участието на представители на основните парламентарни политически сили, Правителството и БНБ в хода на която не се е постигнало съгласие относно представения от БНБ законопроект за реструктуриране на [фирма]. В писмото е посочено също така, че: Директива 94/19/ЕО е изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, които изменения са транспонирани в българското законодателство чрез измененията в Закона за гарантиране на влоговете в банките и Закона за кредитните институции. При въвеждането на чл.1, ал.3, т. (i) от Директива 94/19/ЕО в националното законодателство е възприет подходът, че изискването съответната кредитна институция да „изглежда неспособна за момента, по причини, които са свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи“ е равнозначно на установяване неплатежоспособност на институцията. Изискваният от Директива 94/19/ЕО 5-дневен срок за преценка на нейното финансово състояние и способността на банката да изплаща гарантираните депозити, е въведено като изискване в срок от 5 дни от установяване на неплатежоспособността на банката БНТБ да отнеме лиценза ѝ. Цитирани са съответните изменени текстове от ЗГВБ и ЗКИ в

съответствие с Директива 94/19/ЕО, като е заявено, че в момента е направена организация за въвеждането изискванията на новата Директива 2014/49/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16.04.2014 г. относно схемите за гарантиране на депозити. Поради големия размер на недостига – 1 636,1 млн. лева, същият може да бъде покрит само чрез заем от държавния бюджет след съответното решение на Народното събрание.

С Указ на Президента на РБ от 05.08.2014 г. 42-рото Народно събрание е разпуснато, считано от 06.08.2014 г. и на 05.10.2014 г. са насрочени парламентарни избори.

На 17.10.2014 година С. на надзорниците на Европейския банков орган издал Препоръка към БНБ и ФГВБ относно необходимите действия за спазване Директива 94/19/ЕО. Препоръките са в 5 точки: БНБ и ФГВБ да гарантират, в съответствие със своите задължения съгласно чл.4, § 3 от Договора за Европейски съюз, че предприемат всички необходими мерки, за да гарантират спазването на своите задължения съгласно чл.1, ал.3, т. (i) от Директива 94/19/ЕО, както е посочено в параграфи 2 и 3 от препоръките, чрез тълкуване на националното право в

съответствие с тези задължения от правото на Съюза; - БНБ да гарантира, че вложителите имат достъп до депозитите, обхванати от защитата съгласно Директива 94/19/ЕО независимо чрез премахване или намаляване на ограниченията по отношение достъпа до депозитите в резултат на надзорните си действия, с които постави [фирма] и ТБ“ В. ЕАД под специален надзор, или като установи незабавно неналичността на депозитите както е посочено в чл.1, ал.3, т.(i) от Директива 94/19/ЕО. На БНБ се препоръчва да предприеме едно от тези действия до 21.10.2014 г.; - Ако БНБ не предприеме нито едно от тези действия до 21.10.2014 г. на ФГВБ се препоръчва да отправи покана за предявяване на искания от вложители с гарантирани депозити и да провери и изплати тези искания в съответствие с чл.10 от Директива 94/19/ЕО; - БНБ следва да положи всички необходими усилия да осигури пълен достъп до гарантираните депозити. Ако БНБ счита, че осигуряването на пълната наличност на депозитите пряко от институцията, която държи депозитите, би довело до неблагоприятни ефекти за финансовия сектор в БНБ като първа стъпка за спазване задълженията си съгласно правото на Съюза следва да гарантира незабавно осигуряването на частичен достъп до тези депозити като възможно най-скоро следва да осигури пълен достъп; С оглед изпълнението на другите препоръки на БНБ се препоръчва да ускори текущите одити на [фирма] и ТБ [фирма] и процеса на вземане на решения относно бъдещето на кредитните институции, за да даде възможно най-скоро сигурност на всички вложители и други кредитори.

На 21.10.2014 г. БНБ изпратила отговор на писмото на Европейския банков орган от 17.10.2014 г. В писмото се казва, че : Установяването на „неналичен депозит“, съгласно член 1, параграф 3 подточка (i) от Директива 94/19/ЕО, следва да бъде направено от „съответния компетентен орган“, който обаче се определя съгласно националното право и има правомощия, изчерпателно определени от националното законодателство. В тази връзка единственото правомощие, предоставено на БНБ, съгласно националните разпоредби, въвеждащи изискването на член 1, параграф 3, подточка (i) от Директива 94/19/ЕО, е да отнеме лиценза на банка при установяване, че условията, определени в чл. 36 от Закона за кредитните институции (ЗКИ), са налице. Отнемането на лиценза на банка подлежи на оспорване пред Върховния административен съд. Всяко друго решение, взето от БНБ извън кръга на нормативно установената ѝ компетентност, би било нищожно. БНБ не разполага с правомощия, съгласно националното законодателство, да установи, че депозитите в дадена кредитна институция са неналични чрез друг акт, различен от отнемането на лиценза за банкова дейност; в националното законодателство не са налице разпоредби и процедури, които оправомощават БНБ да даде възможност за частичен достъп до депозити; съгласно Регламент (ЕС) № 1093/2010 г. за създаване на ЕБО препоръките, издавани от ЕБО, нямат задължителен и правнобвързващ за компетентния орган характер. В отговора на БНБ се излагат и други съображения относно транспонирането на европейското законодателство и правомощията на централната банка според българските закони.

На 13.11.2014 г. управителят на БНБ информирал Европейската комисия и Европейската централна банка относно внесения на 12.11.2014 г. в Народното събрание Законопроект за изменение на Закона за гарантиране на влоговете в банките. На 09.12.2014 г. е взето Становище на Европейската централна банка относно проекта за изменение на ЗГВБ. В него е заявено, че предлаганото с изменението задължение на БНБ да предостави кредит на фонда в размера, необходим за покриването на допълнителния недостиг на финансови средства във

фонда, е несъвместимо със забраната за парично финансиране; Законопроектът накърнява институционалната и финансовата независимост на БНБ, а може да наруши и функционалната ѝ независимост. На първо място, законопроектът възпрепятства инвестирането, управлението и отчитането на резервите, което е задача на БНБ по Закона за БНБ с оглед на гарантирането на стабилността на националната парична единица и на фиксирания обменен курс в България и второ, в зависимост от размера на кредита и срока, за който той се отпуска, които не са уточнени в законопроекта, отпускането на подобен кредит може значително да ограничи финансовите средства в БНБ и нейните резерви, като по този начин се поставят под заплаха изпълнението на задачите на БНБ, свързани с Европейската система на централните банки, както и стабилността на валутния борд в Б., а следователно и правомощието на БНБ да поддържа ценовата стабилност. Трето, разпоредбата, в която се определя конкретният източник от финансовите средства на БНБ, който следва да бъде използван от БНБ за отпускането на кредит в полза на фонда, възпрепятства упражняването на правомощията на БНБ да управлява собствените си финансови средства.

На 08.08.2014 година е вписано изменение в търговското наименование на банката – [фирма] в ТБ [фирма], което е обозначено в Лиценза на банката и предвид отнемането на лиценза на [фирма] и обявяването и в несъстоятелност, като 100% собственик на ТБ [фирма] се е създала ситуация, в която ТБ [фирма] спряла издаването / преиздаването на дебитни карти/ като всички средства налични по картите на клиентите на банката след изтичане валидността на пластиките по съществуващите дебитни карти са налични по сметките на клиентите и са достъпни в офиса на банката, като съгласно Общите условия на банката в унисон с българското законодателство, разпореждане със средствата е допустимо само лично от титуляря на сметката или чрез пълномощно, заверено и представено по надлежния ред.

На 14.06.2018 година Търговска банка [фирма] изпратила Писмо до ищеца К. М., в което посочила, че на 22.06.2014 година с Решение на УС на БНБ [фирма] е била поставена по специален надзор с първоначален срок до 21.07.2014 година, който впоследствие е бил удължен до 21.12.2014 година, като решението е взето изцяло съгласно законовите компетенции на БНБ и има задължителен характер за банката.

На 18.06.2018 година Подуправител на БНБ, ръководещ управление „Банков надзор“ депозирал Писмо до ищеца, в което посочил, че по повод нейна жалба срещу ТБ [фирма] с предишно наименование [фирма], заведена в БНБ на 18.05.2018 година, и във връзка с исканията и за прехвърляне на средства по банкови сметки, изплащане на лихви и обезщетения за нанесени вреди, следва да има предвид следното:- спорните въпроси, поставени на вниманието на БНБ не могат да бъдат разрешени в рамките на законоустановените правомощия на БНБ, защото функциите на Централната банка за надзор върху банковата система са изрично определени в Закона за БНБ, осъществяват се по реда и при условията на Закона за кредитните институции и актовете по прилагането му, като обхватът на правомощията на БНБ не включва възможност за разрешаване на частноправни спорове между кредитни институции и техните клиенти и трети лица, като Централната банка не разполага с правомощия да се намесва по административен ред в имуществените и неимуществените спорове между кредитните институции и техните клиенти или трети лица, защото тези спорове имат гражданско-правен характер и следва да бъдат разрешавани в съответствие с общите гражданско-правни спорове по споразумение на страните или по съдебен ред и към настоящия момент ТБ [фирма] е действаща кредитна институция и осъществява банковата си дейност, включително чрез представяне на банкови услуги на клиентите и във връзка

с поставените от нея технически въпроси, свързани с оперирането с нейните средства, следва да продължи комуникацията си с банката.

На 04.10.2018 година БНБ отново отговорила на ищеца, че по повод постъпила от нейна страна жалба / подадена в Комисия за защита на потребителите е видно, че към документите, които е приложила към жалбата, ищецът М. е била уведомена за възможностите да продължи да ползва услугите електронно банкиране, като заяви това свое желание пред [фирма] в качеството и на правоприемник на Търговска банка [фирма], като информацията относно изискванията, които следва да бъдат изпълнени, за да се ползва услугата „Интернет банкиране“ на [фирма] е предоставена на електронната страница на банката в документи „Инструкция за ползване на услугата интернет банкиране“ от [фирма] и в допълнение е информирана, че в случай на възражение относно предоставяне на платежни услуги, следва да се обърне към нейния доставчик на платежни услуги, като доставчикът на платежни услуги е длъжен да се произнесе и да уведоми клиента писмено за решението си по всяко постъпило възражение в срок до 15 работни дни от неговото получаване, по изключение -когато доставчикът на платежни услуги не може да се произнесе в този срок по независещи от него причини, той е длъжен да изпрати на ползвателя на платежни услуги отговор, в който ясно да посочи причините за забавата, както и срок ненадвишаващ 35 работни дни от получаването на жалбата, в който ползвателят на платежни услуги ще получи решението му, ако доставчикът на платежни услуги не се произнесе в предвидения от закона срок, както и когато решението не удовлетворява клиента, спорът може да бъде отнесен към Помирителната комисия за платежни спорове, Помирителната комисия е създадена към Комисията за защита на потребителите и нейният статут е уреден в Глава Десета от ЗПУПС.

На 06.03.2019 година отново БНБ уведомила ищеца подробно относно нейна жалба подадена до БНБ, в което подробно посочила реда и начина, по който следва да упражни правата си.

По делата са приложени всички доказателства- кореспонденция на ищеца с БНБ, с търговски банки, с различни органи и институции, както на територията на РБ така и извън нея.

На 22.06.2014 г. с Решение № 76 на УС на БНБ под особен надзор е поставена и

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност

се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконнообразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презюмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконнообразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконнообразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконнообразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконнообразен акт, действие или бездействие и настъпилата вредоносна резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконнообразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконнообразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната

материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

От доказателствата по делото е видно, че ищецът е имал открита банкови сметки в ТБ [фирма]/ преименувана в ТБ [фирма] в евро. Правната регламентация на БНБ е се намира в Закона за БНБ, в чиито чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 6 ЗБНБ, е посочено, че Българската народна банка е централната банка на Република България, тя е юридическо лице и регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в РБ. Основната цел на Българската народна банка е да поддържа ценовата стабилност чрез осигуряване стабилността на националната парична единица и провеждане на парична политика в съответствие с изискванията на този закон. Българската народна банка съдейства за създаването и функционирането на ефективни платежни системи и осъществява надзор върху тях (чл.2, ал.4), Българската народна банка има изключителното право да емитира банкноти и монети в страната (чл.2, ал.5), Българската народна банка регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита интересите на вложителите (чл.2, ал.6) Имуществото на БНБ като специфична и автономна институция, която извършва стопанска дейност, за разлика от всички останали държавни органи и учреждения, е отделно от това на държавата, т.е. то е собствено на банката. В чл. 55. ал. 1 от

Закона за БНБ изрично е посочено, че "БНБ има право на собственост върху притежаваните от нея вещи, която е отделна от държавната собственост и когато са налице условия за отговорност на БНБ за вреди (а тя отговаря за репарирането им със собственото си имущество по общия ред, а не държавата. В мотивите към ЗОДВПГ (заглавието на закона е изменено на ЗОДОВ с ДВ, бр. 30/11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006г.) изрично е посочено "държавата не носи отговорност за вреди, причинени от действията и актовете на длъжностни лица в стопански организации, в т.ч. и когато те са резултат на упражняването на предоставени им държавни функции.

Обстоятелството, че БНБ осъществява надзор върху дейността на търговските банки- по аргумент от разпоредбата на чл.41, ал.3 от ЗБНБ- определя с наредба задължителните минимални резерви, които банките са длъжни да поддържат при нея, метода за изчисляването им, както и условията и случаите за плащане на лихва върху тях и утвърждава с наредба други условия и изисквания за поддържане стабилността на кредитната система., не я прави част от държавната администрация, а от там и не и придава качество на административен орган, както и орган, натоварен с административни правомощия по смисъла на параграф 1 ,т.1 от ДР на АПК, според която разпоредба- "Административен орган" е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон.. "Организация" според определението , дадено в параграф 1, т.2 от ДР на АПК е юридическо лице или сдружение на юридически или физически лица, което е организационно обособено въз основа на закон. БНБ не е и орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт- тя не е сред изрично и изчерпателно посочените в чл. 19, ал. 2, 3 и 4 ЗА централни и териториални органи на изпълнителната власт, нито представлява администрация, подпомагаща орган на изпълнителната власт по смисъла на чл. 34, чл. 36 и чл. 38 ЗАдм. БНБ не е орган на бюджетна издръжка и не е част от разпоредителите с държавния бюджет, съгласно ежегодните закони за държавния бюджет на Република България. Централната банка не е част от системата на публичните финанси по смисъла на чл. 3 от Закона за публичните финанси (ЗПФ), тъй като не представлява бюджетна организация съобразно легалната дефиниция, съдържаща се в § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗПФ/ според която "Бюджетни организации" са всички юридически лица, чиито бюджети се включват в държавния бюджет, в бюджетите на общините, в бюджетите на социалноосигурителните фондове, както и всички останали юридически лица, чиито средства, постъпления и плащания се включват в консолидираната фискална програма по силата на нормативен акт или по реда на чл. 171. БНБ не е и няма как да бъде разпоредител с бюджет съгласно чл. 11, ал. 1, 3, 6-8 ЗПФ. Бюджетът на БНБ не се урежда в годишния Закон за държавния бюджет, включително в Закона за държавния бюджет на Р България за 2014 година/ когато се твърди ,че БНБ е бездействала именно порез 2014 година. БНБ се самоиздържа от дейностите, предвидени в ЗБНБ, като съгласно чл. 8, ал. 4 от този закон тя внася всяка година остатъка от годишното превишение на приходите над разходите в приход на държавния бюджет. Съгласно чл. 48, ал. 1 ЗБНБ, разходите на БНБ се извършват съобразно годишния бюджет, приет от УС на БНБ. Бюджетът на БНБ не е част от държавния бюджет и БНБ е независима от изпълнителната власт и **не** е част от нея, съгласно чл. 44 ЗБНБ /При упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията си по този закон Българската народна банка, управителят и членовете на управителния съвет са независими и нямат право да искат или да приемат указания на Министерския съвет и на други органи и институции. Министерският съвет и другите органи и институции нямат право да дават указания на Българската народна банка, на управителя или членовете на управителния съвет.

Държавните учреждения са бюджетно финансирани, което предполага планирането и управлението на предоставените им средства да се извършва по правилата, предвидени в специални нормативни актове: бюджетните закони, [Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор](#), [Закона за вътрешния одит в публичния сектор](#), както и множеството приложими подзаконовни нормативни актове. Сключват сделки с граждани и фирми по ред и правила, съществено различаващи се от тези, валидни за техните съконтрахенти ([Закона за обществените поръчки](#), [Закона за концесиите](#) и др.). Финансовите параметри на участието на държавните учреждения в гражданския оборот по граждански и търговски сделки е в зависимост от предвидените им с бюджета приходи и разходи, които подлежат на постоянен контрол от Сметната палата и органите за финансов одит.

На следващо място, отношенията, които са възникнали между ищеца и [фирма] не са административни правоотношения, а имат гражданско-правен характер и защита на евентуално накърнените права на ищеца следва да се реализира по реда на гражданските закони, тъй като обезщетяването на вредите, причинени от БНБ нейните органи и оправомощените от тях лица е в специален закон- [Закона за кредитните институции](#), който изключва приложението на ЗОДОВ- по аргумент от разпоредбата чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ-сочещ, че когато в закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. В чл. 79. ал. 8 ЗКИ, е посочено, че БНБ нейните органи и оправомощените от тях лица не носят отговорност за вреди при упражняване на надзорните си функции, освен ако са действали умишлено. На следващо място твърдяното бездействие на БНБ е по повод взаимоотношения на БНБ с други търговски банки, а не спрямо ищеца. Фактическият състав на отговорността по ЗОДОВ е различен от този на отговорността на БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица, и двете отговорности се реализират по различен процесуален ред и евентуална отговорност на ответника по иска би могла да се реализира единствено по общия гражданско-правен ред, а не по реда, визиран в чл.1 от ЗОДОВ.

Нещо повече дори / съдът споделя изразеното становище в Отговора на исковата молба, подаден от страна на ответника по иска- БНБ, че БНБ не разполага с правомощия да действа като „арбитър“ между банките и техните клиенти, тъй като споровете между ползвателите и доставчиците на платежни услуги се разрешават от Помирителната комисия за платежни спорове – а по – съдебен ред от съответния граждански съд, и тези спорове са извън надзорните правомощия на БНБ- по повод твърдени действия и бездействия на [фирма] по повод възникнало между ищеца и банката частно- правно отношение/ искане за издаване на нова дебитна карта/като отново БНБ не е страна в това правоотношение, възникващо и развиващо се на плоскостта на гражданското право, както и отношенията между БНБ и [фирма] не са на власт и подчинение, а самата търговска банка е самостоятелен субект на правото.

Следва да бъде посочено, че не се доказва и неправомерно бездействие , изразяващо се в неизпълнение на функции по осъществяване на ефективен банков надзор, защото е адресат на актовете за поставяне под специален надзор на една банка и съответната банка , като вложителите в банката не са пряко и непосредствено засегнати от действия и бездействия на БНБ по отношение на тази банка. Липсата на задължение у БНБ да осъществи надзор върху развилите се частно – правни отношения между него и ТБ В.” ЕАД, както и последващите с [фирма] не може да се породят и от цитираните в исковата молба правни разпоредби на ЗБНБ , тъй като те са общи и по никакъв начин не водят до извод, че БНБ е осъществила бездействие или пък с постването на банката под специален надзор е осъществила противоправно действие. Нещо повече дори – по всички нейни жалби,

адресирани до БНБ и е отговаряно, като наред с това и е указван и редът, по който същата следва да упражни правата си, но доказателства за това липсват/ че същата е упражнила правата си по реда, указан и в отговорите по жалбата/ и въпреки и вместо да се обърне към съответния доставчик на платежни услуги и да използва предвидените в съответните разпоредби на ЗПУПС правни способи за защита, ищецът е продължил да твърди и да изграща жалби до всички институции и най- вече до БНБ с искане тя да разреши спора, възникнал между нея и „И.“ АД

Ищецът твърди бездействие на БНБ по отношение на друга банка- [фирма] но доказателства, че ищецът е имал депозити или пък е бил вложител и ползвател на платежни услуги и в тази банка липсват. С оглед на това, цитираните в исковата молба доводи и твърдения по отношение на „К.“ не са и не могат да бъдат предмет на разглеждане в настоящото производство, още повече, че съдът не притежава правомощия и няма задължения да обсъжда факти, които стоят извън предмета на спора или просто са общодостъпни.

Наред с това следва да бъде посочено едно много важно нещо- от доказателствата по делото е установено, че ищецът е имал открит две банкови сметки в ТБ [фирма] в евро и му е издадена една дебитна карата от 23 юли 2013 година, като на 26 август 2013 година се твърди, че е заминала за Франция и до дата 22 юни 2014 година не е имала проблеми с тегленето на пари от банкомати на [фирма] във Франция и интернет банкирането, но на 22.06.2014 година въпросната банка“ вече преименувана в ТБ [фирма] вече е спряла да работи, без да предупреди за това нито с имейл, нито по телефона, което по същество представлява нарушение на чл.9,ал.4 от Общите условия на договора и в резултат на това спиране, тя не е имала никаква възможност за достъп до парите си във Франция, но тези нейни твърдения по никакъв начин не могат да обусловят ангажиране отговорността на БНБ, защото дори и да е имало нарушение на сочената разпоредба от Общите условия, то ищецът е имал процесуалната възможност по предвидения друг ред – именно по реда на ГПК да оспорва така извършеното нарушение, а не по реда на ЗОДОВ да търси обезвреда от собственото си процесуално бездействие. Вредите, които претендира ищецът са именно от поставянето на ТБ [фирма] под специален надзор.

От доказателствата по делото е видно, че от 22.12.2014 година са започнали да се изпълняват задълженията на вложителите на ТБ [фирма] и от този момент тя може да извършва всички дейности, съгласно Лиценза си за извършване на банкова дейност, като решението, с което е банката вече не е поставена под специален надзор е влязло в сила и е стабилен административен акт. Актът, с който е поставена под специален надзор ТБ [фирма] е породил своите правни последици и не е отменен като незаконосъобразен по съдебен ред, като ищецът не и сред активно легитимираните лица да го обжалва. **В най- новото Решение от 25 март 2021 г. по дело С-501/18, С. („Решението по дело С- 501/18“), както и заключението на Генералния адвокат С. S.-Bordona от 17 септември 2020 г. по същото дело, като задължителното тълкуване на Директивата в това най-ново Решение също следва да бъде съобразено. В т.1 от Диспозитива на посоченото Решение СЕС изрично се е произнесъл, че чл.7, параграф б от същата Директива, изменена с Директива 2009/14/ЕО не дава основание да се счита, че вложителят в банка има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични, още повече, че към 20.06.2014 г. БНБ НЕ Е КОМПЕТЕНТЕН ОРГАН, който да установява неналични депозити, тъй като в действащото до 14.08.2015 година общностно и национално законодателство няма изричен законов текст, който да посочва БНБ като „съответен**

компетентен орган“, оправомощен да издаде акт за неналичност на депозити. Директива 94/19/ЕО установява режима на неналичните влогове. Съгласно чл.1, т.3, б.“л“ от Директивата „неналичен депозит“ означава депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него и съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна към момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. Компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и най-късно 21 дни след като установят за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми. **Директива 94/19/ЕО не съдържа дефиниция на „компетентен орган“ по чл. 1, т. 3, б. i),** но тази Директива е изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 година Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 година за изменение на Директива 94/19/ЕО относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока за изплащане, с която срокът за установяване неналичност на депозити е намален от 21 дни на 5 дни, но не въвежда дефиниция за „компетентен орган“. Последващ акт на общностното право в сферата на гарантиране на депозитите, който следва да служи за ориентир при тълкуването на понятието „компетентен орган“ е Директива 2014/49/ЕС Директива 2014/49/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно схемите за гарантиране на депозити. Тази директива е публикувана в Официалния вестник на ЕС и съобразно чл.22, пар.1 влиза в сила на двадесетия ден след нейното публикуване. Съгласно чл.20, пар.1 Директива 2014/49/ЕС трябва да бъде транспонирана в националните законодателства на страните членки до 3 юли 2015 г., с изключение на чл.8, пар.4, чието транспониране е отложено до 31 май 2016 г. Новата директива не отменя Директива 94/19/ЕО с влизането си в сила, но съобразно чл.21 отмяната е отложена до 4 юли 2019 г., без да се засягат задълженията на държавите членки относно сроковете за транспониране в националното право и началните дати на прилагане на директивата, посочени в приложение II.

Директива 2014/49/ЕС възпроизвежда в чл.2, пара.1, т.8, б.а) режима на неналичните влогове, уреден в Директива 2009/14/ЕО, с принципната разлика, че неналичността на депозитите се установява от „съответния административен орган“ определен от държавата-членка. В Директива 2014/49/ЕС понятието „компетентен орган“, като публичен орган или структура, която е оправомощена по националното право да упражнява надзор върху кредитните институции, е ясно разграничено от понятието „съответен административен орган От своя страна „съответният административен орган “ *е този, който прилага режима на неналичността.* Това обстоятелство е изключително важно, тъй като тези органи може и да не съвпадат. Така напр. в Д. и Ф. компетентният орган, който упражнява надзор върху кредитните институции, и административният орган, който прилага режима на неналичността, са различни органи.

Наред с това, БНБ няма каквито и да било правомощия да изплаща в полза на вложители суми както по разплащателни сметки, така и по гарантираните влогове в банките, защото задължението за изплащане на суми по влогове в една банка независимо от броя им в размер до 196 000 лева е на ФГВБ съгласно чл. 4, ал. 1 от Закона за гарантиране на влоговете в банките (ЗГВБ). В чл. 7, ал. 2 от ЗГВБ е посочено, че Фондът е юридическо лице със седалище С., от което следва, че той е правосубектен и обособен като отделен орган от БНБ и в съответствие с чл. 8, т. 3 ЗГВБ Фондът (а не БНБ) при условията и по реда на закона изплаща гарантираните

размери на влоговете.

Не е налице и твърдяното бездействие на БНБ при упражняване на своите задължения, които произтичали от чл. 1, т. 3, буква (i) от Директива 94/19/ЕО, според който тя следвало да установи, че даден депозит е „неналичен“ при предпоставки, предвидени в самата Директива. За да е налице бездействие, то следва в нормативен акт да вменено определено дължимо поведение на определен орган или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактно, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да се отграничи кога тяхното неизпълнение влече последиците на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ. Директивата е външен източник, който е задължителен за всяка държава-членка, до която е адресирана, след изтичане на определен в нея срок, по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, но оставя на националните органи избора на **формите и начините за транспониране** - чл. 288 от ДФЕС. В конкретния случай съгласно съображенията- 12 на Директивата тя е основана на принципа на минимална хармонизация, който изисква хармонизирането да се ограничи до основните елементи на схемите за гарантиране на депозити („С.“). Минималната хармонизация предоставя възможност за преценка на държавите-членки относно начина на установяване, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми. В чл. 1, пар. 3. (i) се сочи, че Директивата позволява на държавите-членки да изберат съответстващ на спецификата на С. акт. Въпросът за избор на подходящ акт е оставен на дискрецията на държавите-членки и именно те са тези, които следва така да транспонират Директивата, че да спазят нейните принципи и цели, съобразявайки обаче спецификите на националното законодателство, каквото е направено и от българския законодател. Самата директива е правилно транспонирана в българското законодателство, като съобразно разпоредбите на националния закон не се установява БНБ незаконно съобразно да е бездействала, а точно обратното - тя е изпълнила надлежно и своевременно всички свои задължения. Чл. 10. пар. 1 от Директивата е транспониран в чл. 23 на българския ЗГВБ, съобразно ал. 1 на който Фондът изплаща задължения на съответната банка към нейни вложители до гарантираните размери, когато БНБ е отнела издадената лицензия за банкова дейност на търговската банка. Ал. 5 на същия член сочи, че изплащането на суми от Фонда започва не по-късно от 20 работни дни от датата на решението на БНБ за отнемане на лиценза на банката. От така очертаните правни разпоредби е видно, че нормата на чл. 23 ЗГВБ е пряко свързана с чл. 36. ал. 2 ЗКИ, който на свой ред урежда условията, при които БНБ отнема издадения лиценз на банка поради неплатежоспособност- тя не изпълнява повече от 7 работни дни свое изискуемо парично задължение, ако това е пряко свързано с финансовото състояние на банката и по преценка на БНБ не може да се очаква изплащане на изискуемите парични задължения в приемлив период от време, или собственият ѝ капитал е отрицателна величина. От своя страна, текстът на чл. 36, ал. 2 ЗКИ, почти дословно преповтаря текста на чл. 1, пар. 3 от Директивата, формулиращ понятието „неналичен депозит“. В мотивите на законопроекта е посочено, че той е изготвен с оглед транспонирането на Директива 2014/49/ЕС (която е нова Директива, различна от приложимите понастоящем и описани по-горе Директива 94/19/ЕО и Директива 2009/14/ЕО). Според чл. 20 от Директива 2014/49/ЕС тя следва да бъде транспонирана в едни свои части до 03.07.2015 г., а в други части - в последващ момент. От горното е видно, че БНБ се е съобразила с общностното право, конкретизирано от националния законодател в рамките на предоставената от Директивата възможност за свободна

преценка. Следва да бъде посочено, че за установяване, че депозит е неналичен по смисъла на Директивата, БНБ не следва да извършва фактическо действие по констатиране на това обстоятелство, а да издаде индивидуален административен акт.

Наред с това след като е установено, че ТБ [фирма] притежава имущество, което е надеждно и е стабилна финансова институция на 22.12.2014 година същата е запознала да осъществява своята банкова дейност.

Това е видно от мотивите на ЗИДЗГВБ, обн. в ДВ, бр. 44 от 12.06.2009 година, с който е транспонирана Директива 2009/14/ЕО за

изменение на Директива 94/19/ЕО. В мотивите на законопроекта изрично е предвидено,

че „ В съответствие с установените от Директивата общи срокове в ЕС се предлага срокът за вземане на решение, че банка не може да изплаща депозити в случаите по чл. 36, ал. 2, т. 1 и 2 от Закона за кредитните институции, да бъде намален от 14 дни съгласно общата процедура, предвидена в чл. 57 от Административнопроцесуалния кодекс, на 5 работни дни". Чл. 57 АПК предвижда сроковете за издаване на индивидуални административни актове, и не се отнася до извършване на фактически действия. Това се потвърждава и от изричното предвиждане в законопроекта, че за целта се взема решение, но не и че компетентният орган извършва някакво фактическо действие и актът, с който компетентният орган извършва тази констатация, следва да бъде индивидуален административен акт, а не предприемане на фактическо действие, и именно това е Решение № 138 от 06.11.2014 г. на УС на БНБ. Съгласно константната практика на ВАС незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл. 203 АПК и чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е налице, когато административният орган не е изпълнил задължение за фактическо действие, което задължение произтича пряко от нормативен акт. Неизпълнението на задължения за волеизявление чрез непроизнасяне в срок, не представлява фактическо бездействие-основание за обезщетяване по реда на чл. 204, ал. 4 от АПК и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. (Решение № 5349 от 16.04.2014 г. по адм. д. № 6965/2013 г., III отд. на ВАС). Стартирането на процедурата по изплащане на гарантираните депозити следва да започне въз основа на акт, т.е. изрично волеизявление, което изисква правното действие по приемането му, но не и извършването на каквито и да било фактически действия. В конкретния случай съобразно чл. 23, ал. 1 ЗГВБ, изплащането започва в срок до 20 дни от решението на БНБ за отнемане лиценза на банката.

Дори и в случая, да се приеме, че БНБ е следвало да издаде друг административен акт за установяване на неналични депозити, който е различен от Решението за поставяне на банката " ТБ [фирма] под специален надзор, то неиздаването на този друг акт се счита за мълчалив отказ, който не е обжалван от ищеца в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК. Нещо повече дори, по силата на Директивата, „компетентните органи следва първо да се уверят, че кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми. Такава оценка следва да подлежи на съдебните или административните процедури в държавите-членки." В конкретния случай, по делото няма нито твърдения, нито пък има доказателства депозитът на ищеца / както и сумите му по разплащателната сметка / по дебитната карта/ да е бил дължим и изискуем съобразно уговорения в договора му с ТБ „ [фирма] впоследствие с ТБ [фирма] срок на депозита.

Не се доказва никакво конкретно действие или бездействие, което е нарушила БНБ и вследствие на това нарушение за ищеца да е настъпила каквато и да било вреда,

още по-малко неимуществена-стрес, безпокойство, липса на пари и необходимост от изпращане на такива средства за издръжка от страна на баща и, защото извършените от страна на БНБ действия по проверка на дейността на ТБ [фирма] са извършени именно в интерес не само на банката, но и на всички вложители в нея и в резултат на тези действия и осъществения банков надзор, банката е започнала да осъществява дейност на 22.12.2014 година и на тази дата ищецът е имал процесуалната възможност както лично, така и чрез пълномощник да се снабди със своите парични средства, но е бездействал до дата 13.01.2015 година.

Достигането до извода, че банката не може да изплаща депозитите си, без да има яснота относно нейното финансово състояние, би било икономически и юридически необосновано.

Ето защо при транспонирането на Директивата в българското законодателство е възприето, че този извод следва да почива върху установяването, че съответната институция е неплатежоспособна, което от своя страна служи като основание за отнемане на издадения ѝ лиценз. Не е налице и сочената от ищеца изискуемост на парите и по сметките със самото постановяване на Решение №73/20.06.2014 г/ когато са спрени плащанията от К. и на ТБ В. АД, защото съгласно чл. 617, ал. 1 ТЗ, така и на чл. 23, ал. 1 от специалния Закон за банковата несъстоятелност („З.“), всички парични и непарични задължения на банката стават изискуеми от датата на решението на съда за откриване на производството по несъстоятелност срещу банката. Съобразно нормите на чл. 116, ал. 2, т. 2, във връзка с чл. 119, ал. 4 и 5 ЗКИ, когато в решението за поставяне на банката под специален надзор, БНБ е упражнила правомощието си да спре изпълнението на задълженията на банката, се счита, че банката не е в забава и не носи имуществена отговорност за неизпълнението на задълженията, чието изпълнение е спряно, а това означава, че по своята същност Решение № 76/20.06.2014 г. не само не може да доведе до изискуемост на депозитите на ищеца, но напротив, създава пречка за настъпването ѝ. С Решение №83/30.06.2014 година, прието с Протокол № 14 на УС на БНБ на основание чл.116, ал.2, т.1 от ЗКИ, лихвите по депозитите в ТБ [фирма] са намалени до средния им пазарен размер. Наличието на субективно право, уредено в нормативен акт, се явява обуславящо правния интерес от предприемане на действията по защитата по реда на чл.257 от АПК. За да бъде налице бездействие, то следва да е налице пряко произтичащо от нормативен акт задължение на органа да действа и да е налице започнало и продължаващо негово бездействие. Прякото произтичане означава, че връзката между правната норма и дължимото фактическо действие не е опосреднено от властническо волеизявление. Правният интерес от оспорване на бездействието на административен орган да изпълни свое задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, следва да е налице във всеки един момент на съдебното производство- от подаване на искането до постановяване на съдебното решение. Нещо повече дори, БНБ не е бездействала към сочените от ищеца периоди, нито пък е орган, административен или натоварен са административни правомощия.

С Решение от 25 март 2021 година по дело С-501/18 година, СЕС е посочил, че Директива 94/19 е отменена и заменена с Директива 2014/49/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно схемите за гарантиране на депозити и тъй като отмяната влиза в сила на 4 юли 2015 г., към случая в главното производство остава приложима Директива 94/19 година, в чийто член 1 е посочено, че по смисъла на настоящата Директива „депозит“ означава всяко кредитно салдо, което се получава в резултат на средства, оставени по сметка или от временни положения, произтичащи от обичайни банкови сделки, и което дадена кредитна институция трябва да изплати, съгласно приложимите [законови] и договорни

условия, както и всеки дълг, доказан чрез сертификат, издаден от кредитна институция, „неналичен депозит“ означава депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно [законовите] и договорни условия, приложими към него, когато е налице едно от следните обстоятелства, съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и, че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. Компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми.

Член 3, параграф 1, първа алинея, първо изречение и параграф 2 от посочената Директива предвижда, че всяка Държава-членка осигурява в рамките на нейната територия да бъдат въведени и официално признати една или повече схеми за гарантиране на депозити. Съгласно член 10, параграф 1 от Директива 94/19-„Схемите за гарантиране на депозити трябва да са в състояние да изплащат надлежно проверените искания на вложителите по отношение на неналични депозити в рамките на 20 работни дни от датата, на която компетентните органи извършат установяване, както е посочено в член 1, [точка] 3, подточка i). В Съображения 27—29 от Регламент № 1093/2010 се посочва, че гарантирането на правилното и пълно прилагане на правото на Съюза е основна предпоставка за целостта, прозрачността, ефикасността и нормалното функциониране на финансовите пазари, стабилността на финансовата система, както и за неутралните условия на конкуренция между финансовите институции в Съюза. Следователно е необходимо създаването на механизъм, чрез който [ЕБО] да се намесва в случаи на неприлагане или неправилно прилагане на правото на Съюза, което е равнозначно на неговото нарушаване. Този механизъм следва да се прилага в области, в които правото на Съюза определя ясни и безусловни задължения, а

С цел да се предвиди пропорционален отговор в случаи на неправилно или недостатъчно прилагане на правото на Съюза, следва да бъде прилаган механизъм от три етапа. На първо място, на [ЕБО] следва да бъдат предоставени правомощия да извършва проверка за възможно неправилно или недостатъчно прилагане от страна на националните органи в техните надзорни практики на задълженията, предвидени в правото на Съюза, която да приключва с препоръка. На второ място, когато компетентният национален орган не спазва препоръката, Комисията следва да има правомощия да приеме официално становище, като взема предвид препоръката на [ЕБО], изискващ[о] от компетентния орган да предприеме необходимите действия, за да се гарантира спазването на правото на Съюза. Съгласно член 1, параграф 1 от тази Директива същата „се прилага за кредитните институции и техните клонове, които са създадени в държави членки, различни от държавата, където се намира [седалището] на институцията, съгласно определението в член 1, точки 1 и 3 от Директива 2000/12/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 20 март 2000 година относно предприемането и осъществяването на дейност на кредитни институции, като се спазват условията и изключенията, предвидени в член 2, параграф 3 от последната Директива“.

Съгласно член 2, седмо тире от Директива 2001/24 „мерки за оздравяване“ са мерки, „които имат за цел да запазят или възстановят финансовото състояние на кредитна институция и биха могли да засегнат съществуващите права на трети лица, включително мерки, свързани с възможност за временно преустановяване на

плащания, спиране на изпълнителни действия или намаляване на вземанията“.

Член 3 от тази Директива, озаглавен „Предприемане на мерки за оздравяване — приложимо право“, гласи: Само административни или съдебни органи на държавата членка по произход са компетентни да вземат решение за прилагане на една или повече оздравителни мерки в кредитна институция, включително в клоновете, установени в други държави членки. Мерките за оздравяване се прилагат в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби и с процедурите, приложими в държавата членка по произход, доколкото друго не е предвидено в настоящата директива. Мерките за оздравяване са действащи в [целия Съюз] от момента, в който станат действащи в държавата членка, в която са предприети“. Член 7, параграф 6 от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити, изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 година, трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него право на вложителя да получи компенсация обхваща единствено изплащането от схемата за гарантиране на депозитите на неналичните депозити на този вложител до размера, определен в член 7, параграф 1а от тази Директива, изменена с Директива 2009/14, след като компетентният национален орган установи неналичността на държаните от съответната кредитна институция депозити в съответствие с член 1, точка 3, подточка i) от посочената Директива, изменена с Директива 2009/14 и член 7, параграф 6 от същата директива, изменена с Директива 2009/14 не дава основание да се счита, че посоченият вложител има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.

Разпоредбите на член 1, точка 3, подточка i) във връзка с разпоредбите на член 7, параграф 6 и член 10, параграф 1 от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба или договорна клауза, съгласно която депозит в кредитна институция, чиито плащания са преустановени, става изискуем едва след като компетентният орган отнеме издадения на тази институция банков лиценз и при условие че вложителят изрично е поискал изплащане на този депозит. По силата на принципа на предимство на правото на Съюза националният съд, сезиран с иск за обезщетение за вредите, за които се твърди, че са причинени поради изплащането на гарантирания размер на такъв депозит извън срока по член 10, параграф 1 от тази директива, изменена с Директива 2009/14, е длъжен за целите на произнасянето по този иск да не приложи тази национална правна уредба или договорна клауза.

Член 17, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 1093/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година за създаване на Европейски надзорен орган (Европейски банков орган), за изменение на Решение № 716/2009/ЕО и за отмяна на Решение 2009/78/ЕО на Комисията, с оглед на съображение 27 от този Регламент, трябва да се тълкува в смисъл, че националният съд трябва да вземе предвид издадена на основание на тази разпоредба препоръка на Европейския банков орган, за да се произнесе по спора, с който е сезиран, и в частност по иск, с който се търси отговорност от държава членка за вреди, причинени на частноправен субект поради неприлагането или неправилното или недостатъчно прилагане на правото на Съюза

— основание за процедурата по разследване, приключила с издаването на тази препоръка. В производството пред компетентните национални съдилища частноправните субекти, претърпели вреди от установеното с такава Препоръка нарушение на правото на Съюза, дори да не са адресати на тази Препоръка, трябва да могат да черпят доводи от нея за установяването на отговорността на съответната държава членка в резултат от посоченото нарушение на правото на Съюза. Препоръка EBA/REC/2014/02 на Европейския банков орган от 17 октомври 2014 година към Българска народна банка и Фонда за гарантиране на влоговете в банките относно необходимите действия за спазване на Директива 94/19/ЕО е невалидна, доколкото приравнява Решението на Българска народна банка да постави [фирма] под специален надзор и да преустанови изпълнението на задълженията ѝ, на установяване на неналичността на депозитите по смисъла на член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14.

Член 2, седмо тире от Директива 2001/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 април 2001 година относно оздравяването и ликвидацията на кредитни институции, с оглед на член 17, параграф 1 и член 52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че мярката за временно преустановяване на плащанията, прилагана от национална централна банка спрямо кредитна институция като оздравителна мярка, имаща за цел да запази или възстанови финансовото състояние на тази кредитна институция, съставлява неоправдана и непропорционална намеса в упражняването на правото на собственост на вложителите в посочената кредитна институция, ако не зачита основното съдържание на това право и ако предвид непосредствения риск от финансови загуби, на който вложителите биха били изложени в случай на обявяването на кредитната институция в несъстоятелност, други по-малко обременителни мерки биха позволили постигането на същите резултати, което запитващата юрисдикция следва да провери.

Правото на Съюза, и по-специално принципът на отговорност на Държавите-членки за вреди, причинени на частноправни субекти от нарушаването на правото на Съюза, както и принципите на равностойност и на ефективност, трябва да се тълкува в смисъл, че:

–допуска национална правна уредба, която обвързва правото на частноправните субекти да получат обезщетение за вредите от нарушаването на правото на Съюза с предварителната отмяна на административното действие или бездействие, от което е настъпила вредата, стига тази отмяна, макар да се изисква за сходни искове, основани на нарушение на националното право, да не е на практика изключена или силно ограничена,

–не допуска национална правна уредба, която обвързва правото на частноправните субекти да получат обезщетение за вредите от нарушаването на правото на Съюза с условието вредата да е причинена умишлено от съответния национален орган,

– допуска национална правна уредба, която обвързва правото на частноправните субекти да получат обезщетение за вредите от нарушаването на правото на Съюза с условието да се докаже наличието на действителна и сигурна вреда към момента на предявяването на иска, стига това условие, от една страна, да не бъде по-неблагоприятно от условията, приложими за сходни искове, основани на нарушение на националното право, и от друга страна, да не бъде уредено по начин,

който прави упражняването на такова право на обезщетение невъзможно или прекомерно трудно предвид особеностите на конкретния случай.

Принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не задължават съда, сезиран с иск за обезщетение, формално основан на национална норма за отговорността на държавата за вреди от административна дейност, но в подкрепа на който се твърди нарушение на правото на Съюза вследствие на такава дейност, да квалифицира служебно този иск като предявен на основание член 4, параграф 3 ДЕС, стига приложимите разпоредби на националното право да не са пречка този съд да разгледа твърденията за нарушение на правото на Съюза, изтъкнати в подкрепа на този иск.

В Директива 2014/49/ЕС изрично се подчертава, че всяка държава-членка е свободна да реши кой е органът, който установява неналичност на депозитите - т.е. „съответен административен орган“ (вж. съображение 50 от преамбюла и чл.3, пар.1). Затова очевидно е необходимо изрично законодателно решение относно овластен със закон национален държавен орган и не може имплицитно, мълчаливо да се приема, че надзорната институция БНБ автоматично е натоварена е такава отговорност и правомощия.

Подобен извод противоречи на цитирания текст на Директивата, както и на основен принцип на административното право, който изисква изрично овластяване с правомощия на всеки орган на публична власт. Липсата на такова овластяване неизбежно води до извода, *че актовете и действията на административен орган, който си е „присвоил“ правомощия да действа като орган, прилагащ института на неналичността на влоговете, ще се квалифицират като нищожни поради липса на материална компетентност.* Това е ясно установена и безспорна теза на българската административноправна доктрина .

В случая БНБ, макар да е институция с надзорни правомощия по отношение на банките и банковата дейност в страната, след 12 юни 2014 г. е била изправена пред проблемна нормативна ситуация: тя не е била овластена към този момент да прилага режима на неналичните влогове и новата обнародвана Директива предвижда, че правомощието да се обявяват влоговете за неналични не произтича автоматично от надзорната функция на БНБ, тъй като компетентният и административният орган може да не съвпадат. Необходимо е изрично законово овластяване е такова правомощие. В противен случай вземането на решение за обявяване на влоговете в ТБ [фирма] за неналични след 20 юни 2014 г. от страна на БНБ с пълно основание би могло да се оспори от ФГВБ и съответно тази неподчинена йерархически на БНБ институция би имала право да откаже да даде ход на изплащане на гарантираните размери на вложителите. **В същия смисъл е и заключението на Генералния адвокат С. S.- Bordona от 17 септември 2020 г. по дело С-501/18. образувано и висящо към момента пред СЕС по преюдициални въпроси, зададени от Административен съд София-град във връзка с аналогичен иск на вложител в „К.“ срещу БНБ. Съобразно т. 111 и 112 от същото Заключение до приемането на Директива 2014/49 никоя разпоредба на Съюза не предвижда съответствие между надзорния орган и органът, компетентен да установи неналичността на депозитите. При това положение Генералният адвокат изрично посочва, че „запитващата юрисдикция е тази, която трябва да прецени дали съгласно българското право, приложимо към момента на извършване на действията на БНБ по отношение на К., органът, компетентен да установи неналичността на депозитите е бил БНБ.“** Възприемайки напълно доводите на Генералния адвокат, СЕС в т.93 и 95 от Решението по дело С-501/18 постановява, че Директивата

оставя свобода на преценка на държавите-членки при определянето на компетентния орган и националната юрисдикция следва да определи "дали именно БНБ е компетентен орган по смисъла на чл.1, пар.3, 6Н от Директивата, като прецени в тази връзка и обстоятелството дали БНБ е била органът, който управлява националната схема за гарантиране на депозитите".

В допълнение СЕС се е произнесъл недвусмислено, че Препоръка ЕВА/REC/2014/02 на Европейския банков орган от 17 октомври 2014 г. към БНБ и Фонда за гарантиране на влоговете в банките („ФГВБ“, „Фондът“) относно необходимите действия за спазване на Директива 94/19/ЕО е невалидна, доколкото приравнява решението на БНБ да постави както „К.“ така и ТБ [фирма] под специален надзор и да преустанови изпълнението на задълженията ѝ, на установяване на неналичността на депозитите по смисъла на чл.Е т.3, б.л) от Директива 94/19/ЕО, изм. е Директива 2009/14/ЕО и безспорно е с оглед на горното, че тълкуването на приложимото законодателство води до извод за липса на компетентност на БНБ.Разпоредбите на Директива 94/19/ЕО и Директива 2009/14/ЕО са въведени в националното законодателство със Закона за гарантиране на влоговете в банките (Обн., ДВ, бр. 49/1998 г., отм., бр. 62/2015 г., в сила от 14.08.2015 г.).Според действащото през 2014 г. национално законодателство въвеждането в действие на системата за гарантиране на влоговете е могло да стане само при отнемане на издадения лиценз за банкова дейност на търговска банка (вж. чл.23, ал.1 ЗЕВБ (отм.)). В този период БНБ е била овластена от националния закон да издава единствено административен акт за отнемане на лиценз на банка е правно основание чл.36, ал.2 ЗКИ, след издаването на който съгласно чл.23, ал.1 и 5 ЗГВБ /отм.14.08.2015 г./ започва да тече срокът, в който ФЕВБ започва да изплаща гарантираните влогове.Изрично уредено правомощие за установяване неналичност на депозитите на кредитна институция е възложено на БНБ със законодателни изменения в ЗБНБ и ЗКИ едва през август 2015 г. (ДВ, бр. 62/2015 г., в сила от 14.08.2015 г.) което е след исковия период. **БНБ е оправомощена изрично да установява неналичност на депозити на основание на новата разпоредба на чл.36, ал.1, т.7 ЗКИ във вр. с чл.20, ал.1, т.2 от новия Закон за гарантиране на влоговете в банките, който транспонира Директива 2014/49/ЕС. И двете норми влизат в сила от 14.08.2015 г.** По аргумент за противното, през процесния период на 2014 г. БНБ не е имала материална компетентност да установи неналичност на влоговете в К. по смисъла на чл.1, пар.3, 6.и) от Директивата, защото иначе законодателят не би приел цитираните разпоредби през 2015г.За периода преди м. август 2015 г. обаче такава административно оправомощаване не може да се извежда по тълкувателен път. За липсата до 14.08.2015 г. на изрично законово оправомощаване на БНБ да установява със свой акт неналичност на влоговете (с който акт влиза в действие системата за гарантиране на влоговете) БНБ не може да носи отговорност, тъй като централната банка не е законодателен орган.

С Решение № 76/20.06.2014 г. БНБ е поставила ТБ [фирма] под специален надзор на основание чл.115, ал.2, т.2 и 3 ЗКИ с цел оздравяване на банката. Това решение е **стабилен и законосъобразен акт**, който е влязъл в сила и породил своите правни последици.

Актът по чл.115 ЗКИ за поставяне на банка под специален надзор има различни функции от акта по чл.1, пар.3, 6.и) и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО, а именно - оздравяване на банката и не може да се приписват правни последици на акта по чл.115 ЗКИ, каквито същият няма и каквито не са били предвидени в приложимото към този момент законодателство. В процесния период в националното законодателство не е било въведено понятието „неналичен депозит“, не е било

предвидено издаване на акт за установяване на неналичност на депозити и не е бил определен органът, който да издаде такъв акт, нито са били уредени последиците от този акт за националната схема за гарантиране на депозити. Поради това незаконосъобразно Ищецът се опитва да прави връзка, че при издаване на Акт за поставяне на банка под специален надзор, административният орган действа при обвързана компетентност и следва да издаде акт за неналичност на депозити, какъвто не е бил предвиден в националното право. При това **целите на двата акта са различни** - актът за специален надзор съгласно чл.115, ал.1 ЗКИ има за цел оздравяване на банката, а актът за неналичност на депозити — съдържа констатация за несъществуването на „близка перспектива“ за възстановяване на банката и в този аспект, доводът на ищеца, *че при наличието на обстоятелствата по чл.115, ал.2 т.2 и 3 ЗКИ, БНБ е била длъжна да постанови неналичност на влоговете, е неоснователен.* Той *пряко противоречи на т.100 от Решението по дело С-501/18 на СЕС, съобразно което* „за да разреши спора по главното производство, запитващата юрисдикция не може да изхожда от предпоставката — противоречаща на чл.1, пар.3, б) і от Директивата, така както тази разпоредба е тълкувана от Съда — че решението на БНБ да постави [фирма] под специален надзор и да преустанови изпълнението на задълженията и може да бъде приравнено на установяване на неналичността на депозитите в К.“. Тези обстоятелства не обвързват компетентността на централната банка и не заместват изискваната, както от Директива 94/19/ЕО, така и от Директива 2014/49/ЕС дискреционна преценка на несъществуването на „близка перспектива“.

Анализът на другото решение на СЕС в областта на гарантираните депозити - **Решението по дело С-571/16**, ясно показва, че в него също **не се съдържат аргументи по въпроса дали именно БНБ е органът, който е овластен да вземе решение за неналичност на влоговете.**

С оглед на горното, силата на тълкувано нещо на Решението на СЕС не се отнася до и не обхваща посочения въпрос и поради това не обвързва практиката на българските съдилища относно това кой е компетентният орган по смисъла на чл.1, т.3, бл) от Директива 94/19/ЕО според действащото през процесния период законодателство.

В т.101 от **Решението си по дело С-571/16** СЕС посочва, че „**органът, който е нарушил правото на Съюза, се определя от националните съдилища при спазване на правото на съответната държава членка**“ (така т.20 и 22 от Решение на СЕС по дело С- 453/00 и др.). В случая органът, компетентен да издаде акт за установяване на неналичност на депозити се определя в националното право и анализът, който националният съд дължи на база националното и европейското право е свързан именно с отговор на въпроса кой е органът, предвиден в българското законодателство към 20.06.2014 г. да издаде акт за установяване на неналичност на депозити.

Изрично СЕС приема в **т.99 от Решението по дело С-571/16**, Директивата не определя кой следва да бъде националният орган, компетентен да приеме решение за установяване на неналичност на депозити.

1. **Такъв орган няма определен преди 14.08.2015г., предвид което и БНБ не е имала такава компетентност.** Фактът, че други два състава на първоинстанционния съд се е наложило да отправят преюдициално запитване до СЕС, за да им бъде указано има ли директно приложение чл.1, параграф 3, б“л“ от Директивата, сочи, че не може да се приеме очевидно и достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, нито че тази норма е достатъчно ясна и недвусмислена, за да ангажира отговорността на БНБ. Както изрично е посочил СЕС в Решението си по дело С-571/16, установяването на неналичност на депозити в банка следва да се извърши с изричен правен акт на

съответния компетентен орган и не може да се извежда или презюмира от други актове (т.т. 73, 76-78 от Решението по дело C-571/16).

Неиздаването на административен акт обаче е **правно бездействие** - и чиято отмяна е абсолютна предпоставка на иска за вреди съгласно чл.204, ал.1 АПК. Изрично в отговора на въпрос 5 от **Решението по дело C-501/18** СЕС приема, че **правна уредба, която обвързва правото на частноправните субекти да получат обезщетение за вредите от нарушаването на правото на Съюза с предварителната отмяна на административното действие или бездействие, от което е настъпила вредата е напълно допустима**. От друга страна, нито Директива 94/19/ЕО, нито българският закон в процесния период възлагат в компетентност на БНБ издаването на този друг акт/извършване на такова действие, поради което не е налице противоправност и при липса на изрична норма, предписваща компетентност на БНБ да издаде акт за установяване неналичност на депозити, не може да се говори за противоправност. Твърдението на ищеца, че е бил в невъзможност да ползва влога си, предвид забраната да се теглят суми от сметките (което така и не е уточнил), е **вследствие на влязлото в сила Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ** за поставяне на „К.“ под специален надзор, с което е постановена мярка спиране на извършване на плащания. Вреди от този влязъл в сила административен акт не могат да се търсят, тъй като Решение № 73/20.06.2014 г. не е противоправно бездействие, а законосъобразен и стабилен административен акт.

В т.110 от *Решението по дело C-501/18* с оглед преценката налице ли е от гл. т. на преследваните с наложените надзорни мерки цели непропорционална и нетърпима намеса, която засяга самото съдържание на правото на собственост на ищеца, СЕС, макар да казва, че преценката следва да се извърши от националния съд, обръща внимание и дава насоки на тази преценка в смисъл, че процесните надзорни мерки са имали ограничен времеви обхват и през въпросния период са били начислявани съгласно националното законодателство договорни лихви върху паричните задължения, чието изпълнение е спряно, гарантираният размер на депозитите в [фирма] е бил изплатен на ищеца в главното производство посредством ФГВБ, вземанията за депозитите и над гарантирания размер подлежат на удовлетворяване по реда на образуваното срещу тази банка производство по несъстоятелност.

С оглед на тези критерии, други по-малко обременителни мерки не биха позволили постигането на същите резултати и процесните мерки представляват допустимо ограничение на упражняването на правото на собственост. Изрично в т.108 от *Решението по дело C-501/18* СЕС указва, че след като мерки за временно преустановяване на плащанията като процесните имат за цел да запазят или възстановят финансовото състояние на кредитна институция, трябва да се приеме, че те действително отговарят на призната от Съюза цел от общ интерес. Не се доказва и липсва и твърдяното нарушение на чл.1 на Протокол 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). **БНБ не е лишила Ищеца от право на собственост върху влога му. През целия процесен период тя е продължавала да има вземане към ТБ“ В.“ и да получава доходност от него**. При липсата на противоправно бездействие от страна на БНБ не може да се поставя въпросът за претърпени от вложителите вреди, които трябва да се овъзмездяват чрез плащане на обезщетение под формата на закъснителна лихва. В случая обаче не се установи и наличието сам по себе си на този отделен елемент на фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ, тъй като Ищецът не доказва да са настъпили вреди.

Съобразно трайната практика на СЕС (*Решение по дело C-481/07 P, SELEXSistemi Integrati S.*; *Решение по дело C-243/05, т.27 и др.*) при предявяване на искове за

ангажиране на извъндоговорната отговорност на публичен орган за вреди, причинени от негов акт, **ищецът следва конкретно да докаже факта на претърпяването от него на вреди, техния размер, както и че тези вреди са действителни и сигурни.** В Решението по дело C-501/18 СЕС не само указва, че ищецът следва да докаже наличието на действителна и сигурна вреда към момента на предявяване на иска, но и изрично в т.1 от диспозитива заявява, че чл. 7. параграф 6 от същата Директива, изменена с Директива 2009/14/ЕО не дава основание да се счита, че вложител в банка има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.

Изложеното тълкуване е в съответствие с предходно Решение на СЕС от 12 октомври 2004 г., Р. и др. (С 222/02, т.50 и 51) - след като предвидената в Директива 94/19 компенсация на вложителите в случай на неналичност на техните депозити е гарантирана, тази Директива не дава на вложителите права, по силата на които да ангажират отговорността на държавата на основание на правото на Съюза, когато депозитите им не са налични поради слаб надзор от страна на компетентните национални органи. В Решението по дело C-571/16 СЕС също е посочил, че обстоятелство за наличие на претърпени имуществени вреди, следва да бъде изследвано и съобразено от националния съд.

Решението на СЕС е задължително за всички национални юрисдикции, пред които е повдигнат идентичен въпрос. С оглед изричното тълкуване на СЕС в цитираните решения и само на това основание, предявените иски са изцяло неоснователни и неправилно те са уважени дори частично от АССГ.

С оглед изложеното в тежест на ищеца бе да проведе **пълно и главно доказване** на твърдението си, че претърпял неимуществени вреди и техния размер, като **ищецът** не твърди и не представя доказателства за реално претърпени вреди- стрес, безпокойство, унижение.

Претендираните вреди са на основание деликт, а не на основание договор, което изисква вредите да бъдат доказани. Следва да бъде отбелязано, че обаче БНБ няма парични задължения към вложителите, не е в облигационни отношения с тях и тъй като не е страна по договора на депозантите с банката. Не се доказва се, че вредите са пряка и непосредствена последица от твърдяното бездействие на БНБ. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоположния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между

противоправността на поведението на деликвента и вредите“.е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от бездействието на БНБ. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение. **По аргумент за по-силното основание, такава отговорност за забава не може да носи и БНБ, която изобщо не е в облигационни отношения с ищеца и няма парични задължения към него.** Както цитираните по-горе национални норми, така и тълкуването на Директивата, дадено от СЕС в отговора на въпрос 1 в **Решението по дело C-501/18**, напълно изключват приложението на законната лихва като измерител на твърдените **вреди**. Съдът не споделя доводите на Ищеца за нарушение на чл.1 на Протокол 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). БНБ не е лишила Ищеца от право на собственост върху влога му. През целия процесен период той е продължавал да има вземане към ТБ” в китория” и да получава доходност от него (начислявана е договорна лихва). „като този негов довод е **в противоречие както с българския материален закон, така и с Директива 94/19**. Съобразно чл.421, ал.1 от Търговския закон („ТЗ”) **банката дължи паричната сума на влогодателя в същата валута и размер**, както и уговорената лихва. Разпоредбата ясно сочи, че вложителят има вземане към банката въз основа на сключения договор между тях, а не вещно право на ползване на движима вещ. Затова и договорът за паричен влог е уреден в отделна разпоредба (чл.421 ТЗ) спрямо обикновения влог, чиято уредба е в предходния чл.420 ТЗ. Така и съгласно дефиницията на чл.1, пар.1 от Директива 94/19 депозит е **„кредитно салдо, което се получава в резултат на средства, оставени по сметка** или от временни положения, произтичащи от обичайни банкови сделки, и **което дадена кредитна институция трябва да изплати, (...), както и всеки дълг. Тя показва недвусмислено, че депозитът е вземане, което вложителят има към банката въз основа на облигационно отношение.** В рамките на ЕС следва да се съобрази и практиката на СЕС. Според него целите на Директивата

са едновременно да се защитят вложителите и да се осигури стабилността на банковата система, като се избегнат масовите изтегляния не само от кредитни институции в затруднение, но и от стабилни такива, след загуба на общественото доверие в стабилността на банковата система - Решение по *Съединени дела C-688/16 и C- 109/16, Anisimovene*, т. 83, каквото положение неминуемо е щяло да възникне при непредприемане на процесите надзорни мерки. В това отношение чл.1, ал.2 от Протокол 1 към ЕКПЧ признава на държавите правото да въвеждат такива закони, каквито сметат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на собствеността в съответствие с общия интерес. Така Протоколът приема по принцип законосъобразността на ограничения по отношение на използването на собствеността, като същевременно свежда тези ограничения до размер, до който те се считат за необходими от държавата за защита на общия интерес - така Решение по *Дело C-44/79, Hauer, т.19*. В светлината на горното и с оглед даденото от СЕС тълкуването на СЕС в Решението по *Дело C-265/87 Schraeder HS Kraftfutter G.&Co. KG*, т.15, че *правото на собственост като принцип на правото на Общността не представлява неограничено предимство, а трябва да се разглежда в светлината на социалната функция на дейностите, защитени с него*, безспорно ограничаването е било в обществен интерес, по-конкретно в интерес на стабилността на банковата система в страната като цяло. Съгласно т.114 от Решението на СЕС по дело C-571/16, обстоятелството, че депозитът на ищеца е бил олихвяван и изплатен ведно с дохода от лихви, има съществено значение и следва да бъде взет под внимание при преценката за наличие или липса на вреда, като в конкретния случай показва, че твърдяната вреда не е настъпила изобщо. Следва да бъде посочено още, че съгласно чл.119, ал.5 ЗКИ, по влога на ищеца е следвало да бъде начислявана договорна лихва през целия период, през който ТБ [фирма] е поставена под специален надзор, а доказателства, че през този период, ищецът не е получавал договорената лихва липсват.

Неимуществените вреди не са доказа да се пряка и непосредствена последица от твърдяното увреждане, което е настъпило на дата 22.06.2014 година и продължило до 13.01.2015 година. Само изложените в исковата молба твърдения за причинени неимуществени вреди в този период не е и не може да бъде основание за присъждане на обезщетение. Нещо повече дори, не се доказа и след получаване на достъп до парите си ищецът да е бил в невъзможност да ползва парите си поради действие или бездействие на БНБ. Развилите се последващи отношения между ищеца и ТБ [фирма]/ правоприменник на ТБ [фирма] не са причинени от бездействие на БНБ, а са в резултат на договорни отношения между вложителя и съответната банка- доставчик на платежни услуги. Ако ищецът е имал проблеми и затруднения с [фирма], то е могъл да разреши същите по съответния предвиден в закона ред за платежни услуги и платежните средства/ като по отношение на този ред многократно БНБ е указвала реда, по който следва да реализира правата си, а процесуалното бездействие на ищеца не може да доведе до бездействие на БНБ.

Не се доказа и, че след периода от 13.01.2015 година до дата на подаване на исковата молба ищецът да е претърпял в този период неимуществени вреди в какъвто и да било размер, нито стрес, безпокойство, като няма никакви доказателства в този смисъл/ единствено са само нейните твърдения за нейно чувство. В тази насока е изпратеното Писмо от ТБ“В.“ впоследствие и от „И.“, в който на ищеца е указан реда, по който може да има достъп до своите сметки и Интернет- банкиране. По делото не се съдържат доказателства, че БНБ е издавала забрани за издаване на дебитни карти, нито пък самата [фирма] е отказала да издаде дебитна карта на ищеца. Напротив от доказателствата по делото е установено, че на нея многократно и е обяснено как и по какъв начин може да

получи сумите по сметките си и да се сдобие с нова дебитна карта

Недоказан и неоснователен е искът за заплащане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в размер на 100 000 лева за периода от 17 юли-2016 година до 26 ноември 2019 година.

На първо място няма никакви доказателства, че БНБ е наредила под каквато и да било форма неиздаването на дебитна карта на ищеца за този период, нито пък, че вследствие на това действие ищецът да е претърпял каквато и да било вреда, още по-малко неимуществена и ищецът да е останал с блокирани парични средства, защото от доказателства по делото е видно, че това блокиране няма, а ако е имало, то то се дължи на неизпълнение на задължението на ищеца и на Общите условия на банката и вместо да изпълни тези свои задължения и указания какво следва да направи ищецът е бездействал. Нещо повече дори- не се доказва по никакъв начин, че вследствие на каквото и да било действие или бездействие за посочения период ищецът да е претърпял каквато и да било вреда- както имуществена, така и неимуществена, при което и този иск е неоснователен и недоказан.

Що се касае до искането БНБ заедно с [фирма] да бъдат задължени да и да намерят решение да прехвърлят средствата и от банковата сметка в нейна сметка във Франция, то това искане е недопустимо. На първо място, съдът не притежава никакви правомощия да се разпорежда с парични средства на ищеца и да нарежда на съответната банка да ги прехвърли по нейна сметка във Франция, защото това може да бъде осъществено само и единствено от титуляря на сметката или от упълномощено по надлежния ред лице и то с изрично пълномощно. На второ място, БНБ не притежава никакви правомощия да се разпорежда с парични средства на физически лица и да нарежда да бъдат прехвърлени от една банка в друга банка.

Неоснователно е и исканото на ищеца да бъдат заплатени дължимите според Договора с „К. А. България“ лихви за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 година, а така и също и до окончателното приключване на делото, защото на първо място ищецът не доказва, че през този период не е получавал договорената лихва върху депозита си, няма и доказателства, че е отправила покана за заплащане на лихвата и е отказана, но дори и да бе налице отказ за изплащане по договорната лихва върху депозита, то този отказ не е и не може да бъде приравнен на отказ на административен орган, защото търговските банки не притежават административни правомощия, нито пък са органи, които осъществяват административна дейност, а са гражданскоправни субекти, отношенията между тях и техните клиенти са договорни и неизпълнението на договор подлежи на разглеждане по друг процесуален ред- не по реда на ЗОДОВ и АПК. Нещо повече дори- съдът не притежава правомощия да изплати полагащи се лихви върху депозити, защото няма как да задължи един правен субект, по отношение на който не е доказано, че не е изпълнил договорните си задължения, и да го приравнява на административен орган, или пък да разглежда производства, чиито процесуален ред е различен от реда, посочен в чл.1 от ЗОДОВ.

Що се касае до иска насочен срещу Народното събрание, то настоящият съдебен състав намира, че той също е неоснователен и недоказан. На първо място, следва да бъде посочено, че Народното събрание не е и не може да бъде административен орган, то винаги е законодателен такъв.

По силата на чл.62 от Конституцията на РБ Народното събрание осъществява законодателната власт и упражнява парламентарен контрол. От своя страна, съгласно чл.8 от Конституцията на РБ, държавната власт се разделя на законодателна, изпълнителна и съдебна. Народното събрание не осъществява нито правозащитна, нито административна дейност и не попада в приложното поле на ЗОДОВ, а и самият факт, че ищецът се позовава на нарушение на чл.4,§3 от ДФЕС и чл.1,ал.1 и 2 от ЗОДОВ не води до извод, че може да бъде ангажирана

отговорността му, защото в Решение на Съда от 5 март 1996 година по съединени дела №С-46/93 и С-483 е изведен принципът, сочещ, че отговорността на Държавите-членки, а не на техните национални органи. Наред с това, по силата на чл.2,ал.2,т.1 от АПК актовете на Народното събрание са изрично изключени от приложното поле на Кодекса, като Народното събрание не е административен орган по смисъла на §1,т.1 от ДР на АПК и дейността на Народното събрание по приемането на закони не е и не може да бъде административна дейност и в действащото българско законодателство не се съдържа правна норма, която да обуславя отговорност на Народното събрание по повод неговата законодателна дейност да носи отговорност за приетите или неприетите закони спрямо граждани и юридически лица. Отношенията между Народното събрание и останалите субекти не подлежат на съдебен контрол, а процесуалната възможност за обсъждане законосъобразността на неговите актове е предоставена само и единствено на Конституционния съд – аргумент от разпоредбата на чл.12,ал.1,т.4 от Закона за Конституционния съд, сочеща, че компетентен да се произнесе по съответствието на законите с общоприетите норми на международното право и с международните договори, по които РБ е страна е К. съд и до обявяване на съответната разпоредба за противоконституционна, същата действа по отношение на всички адресати. В тази насока, позовването в писмените бележки от ищеца на Решение на Конституционния съд от 27.05.2021 година, с която са обявени за противоконституционни определени правни разпоредби от Закона за банковата несъстоятелност, не може да доведе до извод, че Народното събрание следва да носи отговорност за обявените за противоконституционни разпоредби, още повече, че обявяването на противоконституционност на определена правна норма има действие за напред, то няма ретроактивно действие, нормата не се отменя, тя продължава да бъде в съответния закон, но не се прилага и затова се използва изреча противоконституционна, а не отменена.

От изложените в искова молба обстоятелства е видно, че ищецът претендира вреди освен поради неправилното транспониране на Директива 94/19/ЕО и от липсата на правна уредба в случай на недостатъчност на ликвидни средства в банката да бъде извършено частично плащане на депозитите и законовите критерии за разпределение и в тези случаи се има предвид, че промяната в законодателството се инициира от лицата, които по закон притежават правото на законодателна инициатива. По силата на чл.87,ал.1 от Конституцията на РБ това право е предоставено на всеки народен представител и на Министерски съвет/право на законодателна инициатива/, но Народното събрание като законодателен орган не притежава законодателна инициатива и не може да носи отговорност за липса на такава.

Следва да бъде посочено, че принципът на „лоялното сътрудничество“ регламентиран в чл.4,§3 от ДФЕС не може да бъде конкретен източник на право, въз основа на който да се ангажира отговорността по реда на ЗОДОВ, защото той прокламира общи правила за държавите-членки на Съюза, като взаимно съдействие за изпълнение на задачите, които произтичат от Договорите, гарантиране изпълнението на задачите, които произтичат от Договорите, предприемане на всички общи и специални норми, необходими за гарантиране изпълнението на задълженията, които произтичат от Договорите и въздържане от мерки, които биха застрашили постигане целите на Съюза и този общ принцип не може да бъде правно основание, а да се реализира отговорността на държавата от незаконни актове, действия и бездействия на нейни органи или длъжностни лица. Фактическият състав на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушено право на ЕС включва- общностна норма, която предоставя права на частноправни субекти,

достатъчно сериозно нарушение на общностна норма и пряка причинна връзка между нарушението и вредата.

В конкретната хипотеза липсва първата предпоставка за ангажиране отговорността на Народното събрание- липсва нарушена правна норма, която предоставя права на частноправни субекти, а твърдението на ищеца, че неправилно е транспонирана Директива 94/19/ЕО без да е посочена конкретна норма, от която да се изведат и конкретни права, които се нарушават, не може да обуслови абстрактно нарушение на права, защото Директивата като акт на ЕС не само предоставя права, но и вменява задължения. Следва да бъде посочено, че с приетите през 2009 и 2010 година текстове за гарантиране на влоговете в банките, Народното събрание въвежда разпоредбите на Директива 94/19/ЕО на ЕП и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити Директива 2009/14/ЕО на ЕП и на Съвета от 11 март 2009 година за изменение на Директива 94/19/ЕО относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока за изплащане, са посочени максимално допустими срокове, същите следва да бъдат въведени буквално, като Народното събрание като законодателен орган е въвело текстовете от европейските актове и в частта, в която същите предоставят свобода на държавите – членки да достигнат до конкретни резултати, законодателят е въвел самостоятелен механизъм.

Специалният надзор по глава 11, раздел 8 от ЗКИ е оздравителна мярка, насочена към съхраняване жизнеспособността на банката и в този смисъл е Решение №73 от 20.06.2014 година на УС на БНБ в неговата цялост, включително мярката по т.4 се явяват благоприятни за вложителите и останалите кредитори на банката, като осигуряват защитата на правната сфера на тези лица и гарантират обществен интерес от стабилизиране на банката и възстановяване на нейната нормална дейност. Съгласно чл.10,§1 от Директива 94/19/ЕО националните схеми за гарантиране на депозити следва да бъдат в състояние да изплащат надлежно доказаните претенции на вложителите, но по отношение на неналични депозити, и то от датата, на която компетентните органи извършват установяването, което обаче се осъществява от националното законодателство и в самата Директива не съществува изрична забрана за въвеждане на мярка, като тази по отнемане на лиценз на банка, така и по поставянето и под специален надзор, няма правна пречка същата да бъде предвидена. При първоначалната проверка на ТБ [фирма] независимите одитори не са могли да установят действителното състояние на банката и при наличието на тези факти, специалният надзор, под който е била поставена ТБ [фирма] е бил и необходим. Неоснователен е и доводът на ищеца, че Държавата е следвало да осъществи частичен достъп до депозитите на вложителите, защото законодателната промяна не е предоставена на Народното събрание, а на всеки народен представител и на МС.

На се доказва наличието на причинно- следствена връзка между твърдяната липса на правна уредба и претърпените от нея вреди, нито пък, че вредата е пряка и непосредствена последица от увреждането, не се доказва и че вследствие на твърдяното нарушение на правото на ЕС ищецът да е претърпял каквито и да било неимуществени вреди – стрес, притеснения, поради блокиране на сметките, както и поради неиздаване на дебитните и карти и в период, в който средствата на ищеца са били в банката са и не са и начислявани лихви, при което и твърдените искания, че следва да се начислят лихви, са неоснователни и недоказани. От датата, на която ищецът твърди, че вече е имала достъп до сметките си 13.01.2015 година до подаване на исковата молба липсват доказателства нейният депозит да е бил неналичен, съответно на това на същата да не си и начислявани лихви по депозита, защото ищецът е имал процесуалната възможност да промени както банковата си

сметка, ако не е искала да бъде клиент на [фирма], така също и да промени този факт, като закрие сметките си и открие нови в друга банка и при други условия. Неиздаването на дебитна карта от страна на приобретателите на ТБ [фирма] и това не се дължи на някакво допуснато нарушение на норми на ЕС или противоправно действие или бездействие на Народното събрание.

Не се доказва, че ищецът е претърпял пропуснатата полза, защото установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Само ако бъде доказано, че при точно изпълнение на длъжника имуществото на кредитора е могло да бъде увеличено, ще бъде постигната целта на предвиденото в чл. 82 ЗЗД обезщетяване – да се поправят претърпените от кредитора вреди, без да се допусне обогатяването му за сметка на длъжника. На обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждане на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т.е. което представлява негов необходим и закономерен резултат. Освен фактите, относими към основанието на претенцията – пропускане на твърдяната полза, предвидимост на същата към момента на пораждане на задължението, респ. недобросъвестност на длъжника и причинна връзка между пропуснатата полза и виновното неизпълнение на длъжника, на доказване от страна на кредитора подлежи и размерът на пропуснатата полза, като се съобрази, че по отношение на размера изискването за предвидимост не се отнася. Когато за целите на обезщетението, при определена категория пропуснати ползи законодателно е нормиран начина на определянето им, съвместяващ принципите и критериите за оценка, възприетата с нормативен акт методика е приложима.

Не се доказва и причинно-следствена връзка между твърдяното бездействие на Народното събрание и настъпилата вреда.

Съобразно задължителното тълкуване на *т. 117 от Решението на СЕС по дело С-571/16*, запитващата юрисдикция е тази, която *трябва да провери дали съществува пряка причинно-следствена* връзка между нарушението и вредите и съгласно приложимото към процесния период законодателство от действията или бездействията на БНБ не може да последва пряко изплащане на суми по гарантираните депозити. Преди да започне изплащане на гарантираните депозити, ФГВБ и други лица следва да извършат редица подготвителни действия, предвидени в ЗГВБ, вкл. приемане на нарочно решение от ФГВБ за започване на изплащането, което представлява самостоятелен административен акт. Следователно, евентуалното постановяване на акт, установяващ неналичността на депозитите, *не е достатъчно условие* за започване на изплащането, което съобразно трайната

съдебна практика означава липса на пряка и непосредствена причинна връзка. Причинната връзка не се предполага, а подлежи на доказване от Ищеца при условията на пълно и главно доказване, каквото той не проведе в настоящото производство.

Исковата молба е недопустима и на основание **нарушение на правото на ЕС - чл.1, параграф 3, буква i) от Директива 94/19 вр. чл.10, пар.1 от същата директива.** На първо място, на въпроса дали нормите на Директива 94/19 могат да съставляват основание за отговорност за вреди поради бездействие на Народното събрание следва да се отговори отрицателно. Основание за това настоящият съд намира в даденото задължително тълкуване на чл.1 от Директива 94/19 от Съда на ЕС в Решение от 12 октомври 2004 година по дело C-222/02, ECLI:EU:C:2004:606, P. P., Cornelia S.-L. and C. Mirkens, конкретно следното:1)В т.49 от решението съдът е приел, че отговорността на държавата за вреди при нарушение на разпоредба на правото на ЕС може да бъде търсена единствено, **когато нарушената разпоредба има за цел да даде права на частни лица.** 2)В т.50 от решението, въз основа на дадените отговори на първите два въпроса съдът е приел,у че Директива 94/19, наред с други, не дава права на вложителите, когато те нямат достъп до своите депозити и **то заради слаб надзор от страна на компетентните национални органи,** след като е осигурено обезщетение на вложителите, предвидено в Директива 94/19.3)В т.51 е посочено, че цитираните директиви, сред които и Директива 94/19, **не могат да се считат като даващи права на частни лица,** когато те не могат да разполагат с депозитите си **по причина на слаб надзор от страна на компетентните национални органи,** права да ангажират отговорността на държавата на основата на правото на ЕС.4)По т.45 съдът на ЕС е приел, че с приемането на Директива 94/19 законодателят на Общността е осигурил минимална защита на вложителите в случай, че не могат да имат достъп до своите депозити, която също така да гарантира в случай, че те не могат да разполагат с депозитите си **при недостатъчен надзор от страна на компетентните органи.** Това правно положение е изведено във връзка с отговора по т.2 от диспозитива на решението, са разгледани и други три директиви, които са били обобщени в Директива 200/12 относно предприемането и осъществяването на дейност на кредитни институции, като хармонизирането на законодателството в областта представлява съществен инструмент за реализиране на вътрешния пазар в два аспекта - свобода на установяване и свобода на предлагане на услуги в областта на кредитните институции, като целта на директивите е да се достигне до взаимно признаване на разрешителните и прилагането на принципа за контрол от държавата-членка по произход (на кредитната институция). Съдът на ЕС също е разгледал и съображението, че предвиденото хармонизиране с тези групи директиви също цели да защитава вложителите, но тези директиви налагат на националните органи задължения относно контрола на кредитните институции. В заключение е направен извод и даден отговор, че и Директивите, които регулират дейността на кредитните институции, не дават права на вложителите, когато не могат да разполагат с депозитите си поради недостатъчен надзор от страна на националните компетентни органи. 5)По т.29 от разглежданото Решение Съдът на ЕС е приел, че член 3, параграфи 2-5 от Директива 94/19 има за цел да даде сигурност на вложителите, че кредитна институция, в която са направили своя депозит, принадлежи към схема за гаранция на депозитите, така че да бъде запазено тяхното право да бъдат обезщетени в случай, че не могат да имат достъп до своите депозити и то съгласно правилата от упоменатата директива и по точно нейния член 7. Тези разпоредби служат единствено за установяване и добро функциониране на схема за гаранции на

депозитите, според същата точка от решението.6)С отговора на първи въпрос в разглежданото решение Съдът на ЕС е приел, че: "(...) ако се осигурява обезщетение на вложителите, предвидено в Директива 94/19/ЕО (...) член 3, параграфи 2-5 от тази директива не може да се тълкува като противопоставящ се на национална разпоредба, според която целите на националния надзорен орган на кредитните институции се осъществява единствено за обществения интерес и това изключва според националното право частни лица да искат обезщетение за щети, нанесени от недостатъчен надзор от страна на този орган." **Идентично е правното положение, което следва от българското законодателство.** Действително, съгласно чл.2, ал.6 ЗБНБ, Българска народна банка регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита на интересите на вложителите. Тази норма не дава основание да се приеме, че следва да бъде предпочетен частният интерес на вложителите пред обществения интерес – запазване стабилността на банковата система. Съгласно чл.79, ал.8 от Закона за кредитните институции, БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица не носят отговорност за вреди при упражняване на надзорните им функции, освен ако са действали умишлено. Посочените разпоредби следователно не противоречат и са в съответствие с даденото тълкуване по първи въпрос от разглежданото решение. Следователно, чл.2, ал.6 от БНБ не е годно основание за ангажиране отговорността на държавата за вреди, а в контекста на приетото от Съда на ЕС, чл. 3, параграф 3, буква i) от Директива 94/19 не съставлява основание за отговорност на БНБ за вреди, претендирани от вложител в кредитна институция. Освен всичко изложено, Съдът на ЕС се е позовал на **съображение 24 от Преамбюла на Директива 94/19, според което директивата изключва тя да има за последици ангажиране на отговорността на държавите-членки и на техните компетентни органи по отношение на вложителите, след като те са получили обезщетение или защита в условията, определени от нея.(т. 31 от разглежданото решение).** След като директивата изключва отговорност за вреди по искове на вложителите, е безпредметно разглеждането на въпроса дали разпоредбите ѝ са неправилно транспонирани в националното право, дали са нарушени от страна на БНБ при осъществяване на надзора по отношение на ТБ [фирма] и въз основа на всичко изложено, чл.1, параграф 3, буква i) от Директива 94/19 не съставлява годно правно основание, въз основа на което правото на ЕС допуска, да бъде ангажираната отговорността на държава-членка и на нейните компетентни органи по отношение на вложителите, след като те са получили обезщетение. Отговорността за вреди не може да бъде търсена на основание тази разпоредба, съобразно цитираната съдебна практика на Съда на ЕС. Следователно, не може да бъде ангажирана и отговорността по чл. 10, пар. 1 от същата Директива, предвиждаща като правна последица изплащането на гарантирания размер на депозитите на вложителите. Липсват други правни основания, изведени от правото на ЕС във връзка с чл.1, параграф 3 от Директива 94/19, които допускат разглеждането на исковите претенции за вреди, в случай, че вложителите нямат достъп до депозитите си. Разпоредбите за защита на вложителите, съдържащи се в Директивите, които хармонизират правилата за кредитните институции, не предоставят права на вложителите и право да се търси отговорност за вреди от държава-членка. Доводите в исковата молба, че на чл.1, параграф 3, буква i) от Директива 94/19, съответства чл.36, ал.2, т.1 от ЗКИ, са в подкрепа на довода, че и националната разпоредба не предоставя права на вложителите, предвид даденото задължително тълкуване на тази разпоредба от съда на ЕС. В това число съдът не следва да обсъжда и доводите, основани на Препоръката на Европейския банков орган, че БНБ нарушава Директивата, доколкото

Съдът на ЕС е дал тълкуване, че цитираната норма не предоставя права на вложителите. За нарушение на правото на ЕС е възможно в производството по чл.258 от Договора за функционирането на ЕС по иск на Комисията да бъде потърсена отговорност на българската държава, но това не означава във всички случаи, че физически лица непременно ще имат право да предявяват иски за вреди. Касае се за различни видове и основания за отговорността, които нямат връзка по между си. Всичко изложено обуславя извод, че заявленията от ищеца правни основания, изведени от правото на ЕС изключват отговорността на българската държава, на БНБ и нейните органи и на Народното събрание за вреди, претърпени от ищеца в качеството му на вложител в ТБ [фирма]. Това изключва възможността исковите претенции да бъдат разглеждани по същество..

Всичко това сочи, че не са налице предпоставките на чл.1 от ЗОДОВ и исковата претенция е неоснователна и недоказана.

Що са касае до твърдението на процесуалните представители на двамата ответници по иска, че същият е погасен по давност, настоящият съдебен състав намира, че исковите не са погасени по давност, защото периодът на увреждане на ищеца е от 22.06.2014 година до 13.01.2015 година и съответно на това преустановяването е извършено на дата 13.01.2015 година, като от този момент започнала да тече предвиденият 5 годишен давностен срок за подаване на искова молба и съответно на това изтича на 13.01.2020 година, а исковата молба е подадена на 26.11.2019 година в срока и не е погасена по давност

Съгласно **§ 1 от ЗР на ЗОДОВ** за неуредените въпроси в закона се прилагат разпоредбите на гражданските и трудови закони. Съгласно **чл. 110 от ЗЗД**, с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Считано и от крайната дата на претенцията – 13.01.2015 г. е започнала давността и до подаване на исковата молба – 26.11.2019 година не са изтекли пет години, в които може да се претендира плащане на обезщетение. като считано от тази дата бездействието е прекратено/ както сам твърди ищецът.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на ответниците по иска за присъждане на разноски също е неоснователна. **Съгласно нормата на чл.10, ал.4 от ЗОДОВ -(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.)-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на **чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма Вярно е, че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) с§ 6. (1) е посочено, че **този закон** се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, нормата е обнародвана в държавен вестник Обн. ДВ. бр.94 от 29 Ноември 2019 година и предвид това, че няма изричен текст от кога влиза в сила, същата е влязла в сила три дни след обнародване в държавен вестник на 03.12.2019 година и съответно на това същата предвид липсата на обратно действие, намира приложение само и единствено за исковите молби подадени след влизането и в сила, а исковата молба е подадена на дата 26.11.2019 година.****

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА К. Д. М. от [населено място] срещу БНБ и Народно събрание на РБ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 800 000 лева- емоционални и душевни, страдания, стрес , безпокойство и уронване на човешкото и достойнство като вложител в Банка [фирма] за периода от 22.04.2014 до 13 януари 2015 година , през което време БНБ се е намесила в работата на [фирма], довело до блокиране на всички нейни парични средства за периода от 22.06.2014 година до 26 ноември 2019 година, както и обезщетение в 100 000 лева за периода 17 юли 2016 година- 26 ноември 2019 година – обезщетение за неимуществени вреди вследствие на възпрепятстване на достъпа до паричните и средства поради обявяване от БНБ процедура за продажба на ТБ [фирма] и забраната от страна на БНБ да издава нови дебитни карти, а Народното събрание е спряло дейността на банката и с това свое поведение и са причинени вредите.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА БНБ И НА НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РБ ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

